

Міністерство освіти і науки України
**Приватний вищий навчальний заклад «Міжнародний економіко-
гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука»**

Факультет географії, історії та туризму

Кафедра історії, теорії держави і права та філософії

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
НА ЗДОБУТТЯ СТУПЕНЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ «МАГІСТР»

ОСОБЛИВОСТІ ВНУТРІШНЬОЇ ТА ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ США У
МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД

Виконала:

студентка факультету географії,
історії та туризму
Галузі знань: 01 Освіта/Педагогіка /
014.03 Середня освіта (Історія)
Павлович Оксана Миколаївна

Науковий керівник к.істор. н. доцент
Миронець Ніна Ростиславівна

Рецензент:

д.істор.н., професор
Професор кафедри історії України РДГУ
Давидюк Руслана Петрівна

Рівне - 2024

УДК 94(7)“1918/1939”

ПАВЛОВИЧ О.М.
ОСОБЛИВОСТІ ВНУТРІШНЬОЇ ТА ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ США У
МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД

Дипломна робота присвячена аналізу особливостей внутрішньої та зовнішньої політики Сполучених Штатів Америки у міжвоєнний період. У роботі детально розглядаються перехідні процеси внутрішньої політики, зокрема економічні, соціокультурні та політичні аспекти. Аналізуються вплив економічних процесів, соціокультурних трансформацій та формування владних структур на внутрішню політику країни.

Другий розділ роботи приділяється вивченню взаємозв'язку зовнішньої політики США з її внутрішніми процесами. Детально розглядаються економічні наслідки зовнішньої політики, соціокультурні зміни внаслідок зовнішніх подій та вплив на політичну структуру країни.

У третьому розділі визначається значення та наслідки внутрішньої та зовнішньої політики США у міжвоєнний період. Автор аналізує внутрішнє політичне та соціальне становище, визначає внесок США у світову політику та економіку, а також розглядає наслідки цих політик на подальший розвиток країни.

Ключові слова: міжвоєнний період, внутрішня політика, зовнішня політика, Сполучені Штати Америки, економічні трансформації, соціокультурні зміни, політичні процеси.

PAVLOVYCH O.M.

FEATURES OF THE DOMESTIC AND FOREIGN POLICY OF THE
USA IN THE INTERWAR PERIOD

The thesis is devoted to the analysis of the peculiarities of the domestic and foreign policy of the United States of America in the interwar period. The work examines in detail the transitional processes of domestic politics, in particular economic, socio-cultural and political aspects. The impact of economic processes, socio-cultural transformations and the formation of power structures on the country's internal politics are analyzed.

The second section of the work is devoted to the study of the relationship between US foreign policy and its internal processes. The economic consequences of foreign policy, socio-cultural changes as a result of external events and the impact on the political structure of the country are considered in detail.

The third chapter defines the meaning and consequences of the domestic and foreign policy of the United States in the interwar period. The author analyzes the internal political and social situation, determines the contribution of the USA to world politics and economy, and also considers the consequences of these policies on the further development of the country.

Key words: interwar period, domestic policy, foreign policy, United States of America, economic transformations, socio-cultural changes, political processes

Особливості внутрішньої та зовнішньої політики США у міжвоєнний період

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
Розділ 1. Перехідні процеси внутрішньої політики США	7
1.1 Економічні процеси та їх вплив на внутрішню політику	7
1.2 Соціокультурні трансформації та їх вплив на внутрішню політику	15
1.3 Політичні процеси та формування владних структур у міжвоєнний період	22
Висновок до першого розділу	30
Розділ 2. Вплив зовнішньої політики на внутрішні процеси в США.....	32
2.1 Економічні наслідки зовнішньої політики на внутрішні процеси	32
2.2 Соціокультурні зміни через вплив зовнішніх подій.....	40
2.3 Вплив зовнішньої політики на політичну структуру країни	48
Висновок до другого розділу.....	56
Розділ 3. Значення та наслідки внутрішньої та зовнішньої політики США у міжвоєнний період	58
3.1 Аналіз внутрішнього політичного та соціального становища.....	58
3.2 Визначення внеску США у світову політику та економіку	65
3.3 Наслідки внутрішньої та зовнішньої політики на подальший розвиток США	73
Висновок до третього розділу	81
ВИСНОВОК	84
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	87

ВСТУП

Актуальність дослідження. Внутрішня політика США у міжвоєнний період керувалася ідеологією неолібералізму, яка наголошувала на активному втручанні держави в економіку. Цей підхід знайшов відображення в економічній політиці уряду, яка була спрямована на стимулювання економічного зростання та відновлення після руйнувань Першої світової війни. Уряд запровадив таку політику, як Новий курс, який включав такі заходи, як створення програм громадських робіт, соціальне забезпечення та охорона праці. Ця політика була спрямована на вирішення економічних проблем, з якими стикається країна, включаючи високий рівень безробіття та широку бідність. Впроваджуючи цю політику, уряд прагнув створити більш стабільне та процвітаюче суспільство.

Крім економічної, внутрішня політика США міжвоєнного періоду включала також соціальну політику, спрямовану на покращення життя громадян. Уряд впроваджував прогресивну соціальну політику, включаючи розширення програм соціального забезпечення та заохочення громадянських прав. Уряд також намагався вирішити такі питання, як охорона здоров'я, освіта та житло. Ця політика була спрямована на сприяння рівності та соціальній справедливості шляхом забезпечення всім громадянам доступу до основних потреб і можливостей.

Політична політика США у міжвоєнний період була сформована позицією країни як світової наддержави. У перші роки міжвоєнного періоду уряд дотримувався політики нейтралітету, що дозволяло країні зосередитися на внутрішніх проблемах і уникати участі в міжнародних конфліктах. Однак ця політика змінилася напередодні Другої світової війни, оскільки уряд дедалі активніше втягувався в глобальні справи. Уряд відіграв значну роль у створенні Антигітлерівської коаліції, перемозі над фашизмом, створенні ООН. Зовнішня політика США у міжвоєнний період ґрунтувалася на міцній економічній та військовій могутності та була спрямована на побудову безпечного світу та поширення демократії. Уряд також запровадив політику «м'якої сили», яка

підкреслювала здатність країни впливати на інші нації за допомогою культурних і дипломатичних засобів.

У міжвоєнний період зовнішня політика Сполучених Штатів Америки характеризувалася ізоляціонізмом, політикою невтручання у справи інших держав. Цей підхід був здебільшого відповіддю на спустошення та людські втрати, яких зазнали європейські країни під час Першої світової війни, яких Сполучені Штати здебільшого уникли. Ізоляціонізм також підживлювався бажанням зосередитися на внутрішніх проблемах, таких як відновлення економіки після Великої депресії. У результаті Сполучені Штати не брали активної ролі в міжнародних справах і не приєдналися до Ліги Націй, організації, створеної для сприяння міжнародній співпраці та запобігання майбутнім війнам.

Проте ізоляціоністська політика не була абсолютною, а в зовнішній політиці Сполучених Штатів у міжвоєнний період були елементи інтернаціоналізму. Країна продовжувала свою політику експансії, зокрема в Латинській Америці, через політику «доброго сусіда». Крім того, США зіграли певну роль у процесі прийняття рішень на Паризькій мирній конференції, яка допомогла сформувати світ після Першої світової війни. Країна також здійснила економічну експансію на Далекий Схід і Латинську Америку під керівництвом Гардінга і Куліджа.

Відносини США з європейськими країнами в міжвоєнний період були складними. Хоча країна не брала активної участі в європейських справах, вона підтримувала дипломатичні відносини з європейськими країнами. «Новий курс» адміністрації Рузвельта ознаменував перехід до більш інтервенціоністської зовнішньої політики, яка включала надання допомоги європейським країнам під час Другої світової війни. Однак ця політика наштовхнулася на опозицію з боку ізоляціоністів, які були проти союзів з європейськими державами. Загалом зовнішня політика Сполучених Штатів у міжвоєнний період характеризувалася складним поєднанням ізоляціонізму та інтернаціоналізму з акцентом на внутрішніх проблемах і бажанням уникнути участі в міжнародних конфліктах.

Метою даної роботи є детальний аналіз та оцінка особливостей внутрішньої та зовнішньої політики Сполучених Штатів Америки у міжвоєнний період (1919–

1939 рр.). Робота спрямована на розкриття ключових аспектів та подій, що визначили стратегії та взаємодію США як внутрішньо, так і на міжнародному рівні під час цього періоду.

Об'єктом дослідження є політична діяльність та рішення, прийняті урядом та політичними лідерами США протягом міжвоєнного періоду.

Предметом дослідження є конкретні аспекти та події внутрішньої та зовнішньої політики США у період між Першою та Другою світовими війнами.

Завдання дослідження:

- Проаналізувати економічні процеси та їх вплив на внутрішню політику;
- Описати соціокультурні трансформації та їх вплив на внутрішню політику країн;
- Охарактеризувати політичні процеси та формування владних структур у міжвоєнний період;
- Визначити вплив зовнішньої політики на внутрішні процеси в США;
- Проаналізувати значення та наслідки внутрішньої та зовнішньої політики США у міжвоєнний період.

Наукова новизна дослідження та практичне значення роботи полягає в тому, що було детально проаналізовано основні етапи та напрямки внутрішньої політики уряду США з проекцією на перспективу використання досвіду в сучасних економічних та політичних умовах України. Результати роботи можуть бути використані під час навчання історії в ЗЗСО та ЗВО.

Апробація результатів наукового дослідження: Результати апробовано в рамках роботи Міжнародної науково-практичної конференції «Інноваційні дослідження та перспективи розвитку науки і техніки у ХХІ столітті» до 30-річчя Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука» (м. Рівне, 19 жовтня 2023 р.).

Структура роботи. Робота складається зі вступу, трьох основних розділів, висновку та списку використаних джерел.

РОЗДІЛ 1. ПЕРЕХІДНІ ПРОЦЕСИ ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ США

1.1 Економічні процеси та їх вплив на внутрішню політику

Розуміння економічних процесів має вирішальне значення для розуміння внутрішньої політики США. Економічні процеси стосуються різноманітної діяльності та дій, які відбуваються в економіці, включаючи виробництво, розподіл і споживання товарів і послуг. Розуміючи ці процеси, політики можуть приймати обґрунтовані рішення, які можуть вплинути на загальний економічний стан нації. Крім того, економічні процеси мають значний вплив на повсякденне життя громадян, включаючи їхній доступ до роботи, охорони здоров'я, освіти та інших основних послуг. Тому розуміння економічних процесів має важливе значення для створення ефективної внутрішньої політики, спрямованої на задоволення потреб громадян.

Зв'язок економічних процесів із внутрішньою політикою є складним і багатограним. Економічна політика стосується дій, які вживає уряд для впливу на економіку, включаючи контроль процентних ставок, регулювання грошової маси та впровадження фіскальної політики. Внутрішня політика, з іншого боку, відноситься до різних політик і програм, створених урядом для вирішення внутрішніх проблем, таких як охорона здоров'я, освіта та соціальне забезпечення. Ефективність внутрішньої політики часто залежить від стану економіки, тому надзвичайно важливим є розуміння взаємодії між економічними процесами та внутрішньою політикою.

США є високорозвиненою постіндустріальною країною з різноманітною економікою, яка включає різні галузі, такі як виробництво, фінанси та технології. Уряд відіграє значну роль у регулюванні економічної діяльності та формуванні внутрішньої політики. Наприклад, Адміністрація малого бізнесу (SBA) надає підтримку та ресурси малому бізнесу, який є життєво важливою складовою економіки США. Крім того, історичні події, такі як політика Рейгана у 1980-х роках, мали значний вплив на ефективність і продуктивність економіки США. Розуміння економічних процесів і політики США має вирішальне значення як для

політиків, так і для громадян, оскільки це може обґрунтувати рішення, які впливають на загальний добробут нації [18,с.94].

Фіскальна політика стосується використання урядом податків і видатків для впливу на економіку. У США фіскальна політика в основному визначається Конгресом і Президентом, які разом визначають федеральний бюджет і приймають рішення щодо оподаткування. Приклади фіскальної політики в США включають: - Закон про відновлення та реінвестування Америки 2009 року, який передбачав фінансування інфраструктурних проектів і зниження податків для стимулювання економічного зростання під час Великої рецесії. - Закон про зниження податків і робочі місця 2017 року, який зменшив корпоративні та індивідуальні податкові ставки та збільшив стандартне відрахування Ця політика мала значний вплив на національну економіку, впливаючи на такі фактори, як зайнятість, споживчі витрати та економічне зростання.

Вплив фіскальної політики на внутрішню політику можна побачити по-різному. Наприклад, державні витрати на інфраструктурні проекти можуть створити робочі місця та стимулювати економічне зростання, тоді як зниження податків може збільшити споживчі витрати та стимулювати інвестиції бізнесу. Однак фіскальна політика також може мати негативні наслідки, наприклад сприяти інфляції або збільшенню державного боргу. Таким чином, для політиків важливо ретельно розглянути потенційний вплив фіскальної політики на національну економіку та прийняти відповідні рішення.

Загалом фіскальна політика відіграє вирішальну роль у формуванні внутрішньої політики США. Впливаючи на економічну діяльність через оподаткування та витрати, уряд може впливати на широкий спектр факторів, які впливають на повсякденне життя громадян, таких як зайнятість, заробітна плата та вартість товарів і послуг. Однак ефективність фіскальної політики залежить від низки факторів, включаючи стан економіки, політичний клімат і світові економічні тенденції. Таким чином, політики повинні залишатися пильними та гнучкими у своєму підході до фіскальної політики, постійно оцінюючи її вплив на

національну економіку та вносячи необхідні коригування для сприяння сталому зростанню та процвітанню [15,с.109].

Грошово-кредитна політика стосується дій, які вживає уряд або центральний банк, щоб вплинути на пропозицію грошей в економіці та процентні ставки. У США за реалізацію монетарної політики відповідає Федеральна резервна система. Федеральна резервна система використовує різноманітні інструменти для здійснення своєї грошово-кредитної політики, такі як встановлення облікової ставки, операції на відкритому ринку та резервні вимоги. Ці інструменти можна використовувати для збільшення або зменшення пропозиції грошей, що може мати значний вплив на економіку.

Приклади монетарної політики в США включають рішення Федеральної резервної системи знизити процентні ставки у відповідь на фінансову кризу 2008 року. Цю дію було вжито для стимулювання економічного зростання та заохочення запозичень та інвестицій. Останнім часом Федеральна резервна система бореться зі зростанням рівня інфляції. У відповідь Федеральна резервна система оголосила про свій намір підвищити процентні ставки для боротьби з інфляцією. Це рішення, ймовірно, матиме значний вплив на внутрішню політику США, оскільки вищі процентні ставки можуть призвести до скорочення запозичень та інвестицій, що може сповільнити економічне зростання.

Вплив монетарної політики на внутрішню політику може бути далекосяжним. Наприклад, зміни процентних ставок можуть вплинути на ринок житла, оскільки вищі процентні ставки можуть ускладнити людям отримання іпотеки. Грошово-кредитна політика також може вплинути на ринок праці, оскільки зміни процентних ставок можуть вплинути на доступність кредитів і готовність підприємств інвестувати в нові проекти. Крім того, монетарна політика може впливати на вартість долара США, що може вплинути на міжнародну торгівлю та відносини. Таким чином, рішення Федерального резерву щодо монетарної політики можуть мати значний вплив на внутрішню політику США з далекосяжними наслідками для економіки та суспільства в цілому.

Торговельна політика стосується набору правил і норм, які регулюють обмін товарами та послугами між державами [8,с.49]. У Сполучених Штатах торговельна політика була важливим аспектом внутрішньої політики, коли уряд вживав ряд заходів для регулювання торгівлі та захисту вітчизняної промисловості. Приклади торгової політики в США включають укладання торговельних угод, встановлення тарифів на імпортні товари та переговори про торговельні угоди з іншими країнами. Ця політика має значний вплив на національну економіку та може сформувати напрямок внутрішньої політики.

Вплив торгової політики на внутрішню політику багатогранний. Одним із важливих ефектів є вплив на зайнятість і можливості працевлаштування. Торговельна політика, яка віддає перевагу вітчизняним галузям промисловості та обмежує імпорт іноземних товарів, може призвести до збільшення можливостей працевлаштування в цих галузях. І навпаки, торговельна політика, яка надає пріоритет вільній торгівлі та імпорту іноземних товарів, може призвести до посилення конкуренції та втрати робочих місць у вітчизняній промисловості. Крім того, торговельна політика може впливати на ціни товарів і послуг, а тарифи та інші торговельні бар'єри потенційно призводять до підвищення цін для споживачів. Це може мати хвилевий вплив на економіку, впливаючи на споживчі витрати та загальне економічне зростання.

Торгова політика також може мати значний вплив на зовнішні відносини та міжнародну політику. Переговори про торговельні угоди та встановлення тарифів можуть мати дипломатичні наслідки, потенційно призводячи до напружених відносин з іншими країнами. Крім того, торгова політика може впливати на глобальні економічні тенденції та розвиток, а економічне зростання США сприяє формуванню глобального економічного порядку денного. Взаємодія між торговельною політикою та внутрішньою політикою є складною та багатогранною, коли економічні процеси та міжнародні відносини формують політику та рішення уряду США.

Податкова політика стосується підходу уряду до оподаткування, включаючи типи податків, які встановлюються, ставки, за якими вони стягуються, і методи

збору. У США податкова політика була вирішальним компонентом внутрішньої політики, коли різні адміністрації впроваджували різні податкові політики для досягнення своїх економічних і соціальних цілей. Наприклад, адміністрація Рейгана запровадила зниження податків у 1980-х роках, щоб стимулювати економічне зростання, тоді як адміністрація Обама підвищила податки для багатих, щоб усунути нерівність доходів. Ці приклади демонструють значну роль податкової політики у формуванні внутрішньої політики США.

Вплив податкової політики на внутрішню політику можна побачити в різних сферах, зокрема в освіті, охороні здоров'я та соціальному забезпеченні. Наприклад, податкова політика, яка надає податкові пільги на витрати на освіту, може стимулювати сім'ї інвестувати в освіту своїх дітей, що призведе до покращення результатів навчання. Так само податкова політика, яка стимулює благодійність, може допомогти підтримати програми соціального забезпечення, спрямовані на користь вразливих верств населення. З іншого боку, податкова політика, яка сприяє заможним, може посилити нерівність доходів, що може мати негативні соціальні та економічні наслідки [2,с.167].

Загалом податкова політика має значний вплив на внутрішню політику США, формуючи підхід уряду до різноманітних економічних та соціальних питань. Впроваджуючи податкову політику, яка відповідає їхнім цілям, адміністрація може впливати на напрямок економіки, сприяти соціальному добробуту та боротися з нерівністю доходів. Проте податкова політика також є спірним питанням, оскільки різні політичні фракції відстоюють різні підходи. Таким чином, податкова політика залишається ключовим і часто обговорюваним компонентом внутрішньої політики в США.

Трудова політика відноситься до законів і правил, які регулюють відносини між роботодавцями та працівниками на робочому місці. У США трудова політика змінювалася з часом, використовуючи різні закони та нормативні акти для захисту прав працівників і забезпечення справедливого ставлення. Приклади трудової політики в США включають Закон про справедливі стандарти праці, який встановив вимоги щодо мінімальної заробітної плати та оплати

понаднормової роботи, а також Закон про безпеку та гігієну праці, який встановив стандарти безпеки на робочому місці. Ця трудова політика мала значний вплив на внутрішню політику, оскільки допомогла сформувати загальний економічний ландшафт країни.

Вплив політики праці на внутрішню політику можна побачити різними способами. Наприклад, трудова політика, яка сприяє справедливій заробітній платі та безпечним умовам праці, може допомогти зменшити бідність і підвищити загальний рівень життя працівників. Крім того, трудова політика, яка сприяє навчанню та освіті робочої сили, може допомогти підвищити загальну продуктивність і конкурентоспроможність економіки США. Забезпечуючи працівникам навички та знання, необхідні для досягнення успіху в сучасній економіці, політика у сфері праці може сприяти ширшому економічному зростанню та розвитку.

Крім того, трудова політика також може мати значний вплив на ширші питання внутрішньої політики, такі як охорона здоров'я та соціальне забезпечення. Наприклад, трудова політика, яка передбачає оплачувану відпустку через хворобу та сімейну відпустку, може сприяти кращим показникам здоров'я працівників та їхніх сімей. Подібним чином політика у сфері праці, яка забезпечує доступ до доступного медичного обслуговування та інших соціальних послуг, може допомогти зменшити нерівність і сприяти більшій соціальній мобільності. Сприяючи більшій економічній та соціальній стабільності, політика праці може сприяти більш процвітаючому та справедливому суспільству в цілому [51,с.409].

Екологічна політика стосується набору законів, постанов та ініціатив, спрямованих на захист природного середовища та сприяння сталому розвитку. У США екологічна політика була сформована рядом факторів, включаючи громадську думку, наукові дослідження та політичну ідеологію. Прикладами екологічної політики в США є Закон про чисте повітря, Закон про чисту воду та Закон про зникаючі види. Ця політика мала значний вплив на внутрішню політику країни, вплинувши на такі сфери, як виробництво енергії, транспорт і землекористування.

Вплив екологічної політики на внутрішню політику США був як позитивним, так і негативним. З одного боку, екологічна політика допомогла сприяти сталому розвитку та захистити природне середовище, що призвело до чистішого повітря та води та збільшення біорізноманіття. З іншого боку, екологічну політику також критикували за потенційний негативний вплив на економічне зростання та створення робочих місць. Дехто стверджує, що екологічні норми та ініціативи можуть бути надто обтяжливими для бізнесу, що призведе до збільшення витрат і зниження конкурентоспроможності.

Незважаючи на цю критику, вплив екологічної політики на внутрішню політику в США, ймовірно, продовжить зростати в найближчі роки. Із зростанням обізнаності громадськості щодо проблем довкілля та необхідності сталого розвитку політики, ймовірно, продовжуватимуть віддавати пріоритет екологічній політиці у своїх рішеннях. Це може призвести до подальших нормативних актів та ініціатив, спрямованих на скорочення викидів парникових газів, сприяння використанню відновлюваної енергії та захист природних ресурсів. Зрештою, вплив екологічної політики на внутрішню політику США залежатиме від ряду факторів, включаючи політичну ідеологію, громадську думку та економічні умови [46,с.54].

Політика в галузі охорони здоров'я стосується рішень, планів і дій, які вживають уряди та інші зацікавлені сторони для сприяння та захисту здоров'я окремих людей і громад. У США політика охорони здоров'я набула різних форм протягом багатьох років, коли уряд впроваджував різні стратегії для вирішення проблем охорони здоров'я країни. Наприклад, Закон про доступне лікування (ACA), прийнятий у 2010 році, мав на меті збільшити доступ до медичної допомоги та зменшити витрати на медичне обслуговування для американців. Інші приклади політики охорони здоров'я в США включають Medicaid, Medicare і Програму дитячого медичного страхування (CHIP). Ці політики мали значний вплив на внутрішню політику США, впливаючи на різні сторони життя, в тому числі й на економічні процеси.

Вплив політики охорони здоров'я на внутрішню політику можна побачити різними способами. Наприклад, АСА мала значний вплив на економіку США, коли галузь охорони здоров'я стала основним постачальником ВВП країни. АСА також призвела до створення нових робочих місць у секторі охорони здоров'я, сприяючи зниженню рівня безробіття. Крім того, політика охорони здоров'я вплинула на бюджетні рішення країни, коли уряд виділив значні ресурси на програми та ініціативи охорони здоров'я. Реалізація політики у сфері охорони здоров'я також призвела до змін у поведінці окремих осіб і підприємств: компанії пропонують медичне страхування своїм працівникам, а люди беруть на себе більшу відповідальність за своє здоров'я.

Підсумовуючи, політика охорони здоров'я справила значний вплив на внутрішню політику США, впливаючи на різні економічні процеси. Реалізація урядом такої політики охорони здоров'я, як АСА, Medicaid і Medicare, призвела до змін у галузі охорони здоров'я, сприяла зниженню рівня безробіття та вплинула на бюджетні рішення. Політика в галузі охорони здоров'я також призвела до змін у поведінці окремих людей і підприємств, причому сектор охорони здоров'я став основним постачальником ВВП країни. Таким чином, політика охорони здоров'я залишається ключовим аспектом внутрішньої політики країни, а уряд продовжує впроваджувати політику, спрямовану на покращення здоров'я та добробуту американців.

Підсумовуючи, очевидно, що економічні процеси та внутрішня політика США глибоко взаємопов'язані. Як провідна світова економічна та військова держава, економічні досягнення та політика США мають значний вплив на різні політичні, економічні та соціальні процеси в усьому світі. Важливо визнати взаємопов'язаність цих процесів для ефективного вирішення складних викликів, з якими сьогодні стикаються США [30,с.94].

Збалансування економічних процесів і внутрішньої політики має вирішальне значення для довгострокової стабільності та процвітання США. Хоча економічне зростання, безсумнівно, є важливим, воно має бути збалансоване політикою, спрямованою на вирішення соціальних та екологічних проблем, таких

як нерівність доходів, зміна клімату та доступ до охорони здоров'я. Нехтування цими проблемами може призвести до значних соціальних і політичних заворушень, як це спостерігалось в останні роки. Тому політики повинні враховувати взаємозв'язок економічних процесів і внутрішньої політики під час прийняття рішень, які впливають на націю в цілому.

Дивлячись у майбутнє, очевидно, що економічні процеси та внутрішня політика США й надалі будуть тісно переплетені. Оскільки світ стає все більш глобалізованим, економічні рішення США матимуть далекосяжні наслідки. Таким чином, політики повинні бути проактивними у вирішенні нових викликів, таких як зміна клімату, технологічні порушення та геополітична нестабільність. Визнаючи взаємозв'язок економічних процесів і внутрішньої політики, США можуть забезпечити своє подальше процвітання та лідерство у світовому співтоваристві.

1.2 Соціокультурні трансформації та їх вплив на внутрішню політику

Соціокультурні трансформації стосуються змін, які відбуваються в культурі, цінностях і нормах суспільства з часом. Ці перетворення можуть бути зумовлені різноманітними факторами, включаючи технологічний прогрес, глобалізацію та демографічні зміни. За останні роки Сполучені Штати зазнали значних соціокультурних перетворень, які мали глибокий вплив на внутрішню політику країни. Ці зміни кинули виклик традиційним структурам влади та створили нові можливості для маргіналізованих груп брати участь у політичному процесі.

Вплив соціокультурних перетворень на внутрішню політику можна побачити по-різному. Наприклад, зростаюча різноманітність населення США призвела до підвищення вимог до представництва та участі в процесі прийняття політичних рішень. Зростання соціальних медіа також створило нові шляхи для політичної участі та активності, дозволяючи окремим особам і групам мобілізуватися й організовуватися навколо проблем, які для них важливі. Крім того, зміна ставлення до таких питань, як стать, сексуальність і раса, принесла

нові голоси та перспективи на політичну арену, кинувши виклик традиційним структурам влади та створивши нові коаліції.

Історія імміграції в США довга і складна. З моменту заснування країни іммігранти відігравали значну роль у формуванні американського суспільства та культури. Однак приплив іммігрантів також сильно вплинув на внутрішню політику країни. Політичний ландшафт Сполучених Штатів був сформований різними хвилями імміграції, кожна з яких мала свої унікальні соціальні, культурні та політичні наслідки. Перша хвиля імміграції, з кінця 19 століття до початку 20 століття, складалася в основному з європейських іммігрантів, включаючи ірландських, італійських та східноєвропейських євреїв. Друга хвиля, з середини 20-го століття до наших днів, характеризується припливом іммігрантів з Латинської Америки та Азії.

Вплив імміграції на політичні партії був значним. Демократична партія традиційно асоціюється з політикою, яка є більш сприятливою для іммігрантів, як-от підтримка комплексної імміграційної реформи та шлях до громадянства для іммігрантів без документів. Навпаки, Республіканська партія частіше виступає за суворішу імміграційну політику, включаючи посилення безпеки на кордоні та обмеження легальної імміграції. Погляди політичних партій на імміграцію були сформовані різними факторами, включаючи економічний вплив імміграції, проблеми національної безпеки та культурне ставлення до іммігрантів [31,с.129].

Вплив імміграції на моделі голосування також був значним. Іммігранти та їхні нащадки складають значну частину американського електорату, і їх моделі голосування були сформовані різними факторами, включаючи країну походження, тривалість перебування в Сполучених Штатах і соціально-економічний статус. Дослідження показали, що іммігранти та їхні нащадки частіше голосуватимуть за кандидатів від Демократичної партії, частково через більш прихильну позицію партії щодо імміграції. Однак моделі голосування іммігрантів та їхніх нащадків не є монолітними, і існує значна різноманітність у цих громадах. Оскільки імміграція продовжує формувати американське

суспільство та культуру, її вплив на внутрішню політику, ймовірно, залишатиметься значущим чинником у наступні роки.

Історія расових відносин у США відіграла значну роль у формуванні внутрішньої політики країни. Від епохи рабства до руху за громадянські права раса була центральною проблемою американського суспільства. Спадщина системного расизму та дискримінації мала тривалий вплив на політичний ландшафт, коли расова напруженість і нерівність продовжують формувати політичний дискурс і політичні рішення. Боротьба за расову рівність була рушійною силою багатьох соціальних і політичних рухів, у тому числі руху за громадянські права 1960-х років і руху Black Lives Matter останніх років. Розуміння складної історії расових відносин у США має важливе значення для розуміння поточного стану внутрішньої політики.

Вплив раси на політичні ідеології неможливо переоцінити. Расистські проблеми, такі як імміграція, позитивні дії та жорстокість поліції, стали центральними для політичних дебатів, часто розділяючи країну за расовими ознаками. Політичні партії та кандидати пристосували свої повідомлення та політику до конкретних расових груп, причому деякі виступають за політику, яка явно націлена на певні расові групи або приносить їм користь. Вплив раси на політичні ідеології також призвів до появи політики ідентичності, коли люди приєднуються до політичних рухів на основі своєї расової ідентичності.

Роль раси в моделях голосування є ще одним важливим аспектом внутрішньої політики США. Дослідження показали, що расова приналежність є суттєвим фактором у визначенні того, як люди голосують, причому расова ідентичність часто переважає інші політичні чи ідеологічні міркування. Політичні кампанії часто націлені на конкретні расові групи за допомогою спеціальних повідомлень і заходів з поширення інформації, усвідомлюючи важливість перемоги в цих ключових виборчих блоках. Вплив расової приналежності на моделі голосування особливо очевидний у штатах із великим населенням меншин, де такі проблеми, як придушення виборців і фальсифікація, використовувалися для обмеження політичної влади груп меншин. Загалом, роль раси в моделях

голосування підкреслює важливість усунення расової нерівності та сприяння рівному представництву в політичному процесі [29,с.106-107].

Історія гендерних відносин у США відзначена значними соціокультурними трансформаціями, які мали глибокий вплив на внутрішню політику країни. Феміністичний рух 1960-1970-х років кинув виклик традиційним гендерним ролям і проклав шлях до більшої гендерної рівності в усіх сферах суспільства, включаючи політику. Збільшення участі жінок у робочій силі та вищій освіті також сприяло зміні гендерної динаміки, коли більше жінок займають владні та впливові посади в політичній сфері.

Вплив гендеру на політичні ідеології не можна ігнорувати, оскільки гендер часто формує політичні переконання та цінності особи. Жінки, як правило, підтримують політику, яка сприяє гендерній рівності, таку як репродуктивні права та рівну оплату праці, тоді як чоловіки частіше підтримують політику, яка надає пріоритет національній безпеці та економічному зростанню. Ці відмінності в політичних ідеологіях можуть призвести до суперечливих поглядів і дебатів на політичній арені, підкреслюючи важливість гендеру у формуванні політичного ландшафту США.

Роль статі в моделях голосування є ще одним важливим фактором внутрішньої політики США. Жінки історично частіше голосували за кандидатів від Демократичної партії, тоді як чоловіки, як правило, голосували за кандидатів від Республіканської партії. Цей гендерний розрив у моделях голосування пояснюється відмінностями в політичній ідеології, а також такими проблемами, як репродуктивні права та охорона здоров'я. Однак під час останніх виборів відбулися зміни в моделях голосування, коли жінки відіграють вирішальну роль у виборі кандидатів від обох партій. Вплив статі на моделі голосування підкреслює важливість розуміння складного взаємозв'язку статі, раси та інших факторів у формуванні політичних результатів. Підсумовуючи, гендер мав значний вплив на внутрішню політику США, від формування політичних ідеологій до впливу на моделі голосування. Розуміння історії гендерних відносин у країні, а також

сучасних соціокультурних трансформацій є вирішальним для розуміння складної динаміки політичної сфери.

Релігія відіграла значну роль у формуванні внутрішньої політики Сполучених Штатів з моменту їх заснування. Країна має багату історію релігійного розмаїття, різноманітні релігійні групи прибували до країни протягом її історії. Від пуритан до квакерів релігія відіграла важливу роль у розвитку американського суспільства. Сьогодні християнство є домінуючою релігією в країні, понад 70% населення вважають себе християнами. Проте країна все ще є домом для різноманітних релігійних вірувань, включаючи іудаїзм, іслам і буддизм [33,с.69].

Релігія також мала значний вплив на політичні партії Сполучених Штатів. Республіканська партія, наприклад, традиційно асоціюється з консервативними християнськими цінностями, тоді як Демократична партія більше пов'язана з прогресивними соціальними цінностями. Вплив релігії на політичні партії можна побачити в політичних позиціях, які вони займають щодо таких питань, як аборти, одностатеві шлюби та освіта. Роль релігії в політичних партіях була темою дискусій в останні роки, дехто стверджував, що вона стала занадто впливовою на формування політичних рішень.

Також було показано, що релігія має значний вплив на моделі голосування в Сполучених Штатах. Дослідження показали, що люди, які вважають себе релігійними, з більшою ймовірністю голосуватимуть за кандидатів від Республіканської партії, тоді як ті, хто вважає себе нерелігійними, з більшою ймовірністю голосуватимуть за кандидатів від Демократичної партії. Ця тенденція була особливо очевидною під час останніх президентських виборів, коли релігійні виборці відігравали вирішальну роль у визначенні результатів виборів. Вплив релігії на моделі голосування підкреслює важливість розуміння ролі релігії у формуванні внутрішньої політики Сполучених Штатів.

Розвиток соціальних мереж значно вплинув на внутрішню політику США. Платформи соціальних медіа стали основним джерелом інформації для багатьох американців, і політичні актори звернули на це увагу. Зараз політичні кампанії

використовують соціальні медіа, щоб охопити виборців безпосередньо, минаючи традиційні ЗМІ. Це призвело до трансформації способу розповсюдження політичних повідомлень, завдяки чому соціальні медіа дозволяють надсилати більш цілеспрямовані та персоналізовані повідомлення. Вплив соціальних медіа на політику став особливо очевидним в останні роки, коли соціальні медіа сильно вплинули на президентські вибори в США 2016 року. Соціальні медіа також сприяли зростанню масових політичних рухів, надаючи пересічним громадянам платформу для висловлення своїх думок і організації для політичних змін [37,с.82].

Соціальні медіа також відіграли значну роль у формуванні політичних ідеологій у США. Алгоритми, що використовуються платформами соціальних медіа, розроблені для того, щоб показувати користувачам контент, який узгоджується з їхніми існуючими переконаннями та уподобаннями, створюючи так звані «ехо-камери», де люди отримують лише інформацію, яка зміцнює їхній світогляд. Це може призвести до поляризації політичних переконань, внаслідок чого люди стають більш закріпленими на своїх позиціях і менш готові вступати в діалог з тими, хто дотримується протилежних поглядів. Вплив соціальних медіа на політичні ідеології також використовувався іноземними акторами, які прагнули втрутитися у вибори в США. Поширюючи неправдиву інформацію та пропаганду через соціальні мережі, ці актори можуть впливати на громадську думку та вплинути на результати виборів.

Соціальні медіа також відіграли значну роль у формуванні громадської думки щодо політичних питань у США. Широке використання соціальних медіа призвело до демократизації інформації, звичайні громадяни отримали доступ до великої кількості інформації та джерел новин. Однак це також призвело до поширення дезінформації та «фейкових новин», коли користувачі соціальних мереж часто не можуть розрізнити надійні та ненадійні джерела. Це викликало суперечки в суспільстві та призвело до падіння довіри до традиційних ЗМІ. Роль соціальних медіа у формуванні громадської думки також призвела до зміни способів спілкування політичних лідерів із громадськістю, і багато хто зараз

використовує соціальні медіа для безпосереднього спілкування з виборцями та формування політичного дискурсу.

Глобалізація, як складна система явищ і відносин, справила значний вплив на внутрішню політику США. Історичний досвід участі США в попередніх етапах глобалізації зіграв вирішальну роль у формуванні підходу країни до сучасної хвилі глобалізації. США були домінуючим гравцем у світовій економіці, і їх лідерство в міжнародних справах було сформовано їхньою позицією як наддержави. Вплив глобалізації на США можна простежити до ранньої історії країни, з припливом іммігрантів і розвитком різноманітного суспільства. Вплив глобалізації на США був значним, і в результаті країна зазнала значних соціально-культурних трансформацій.

Глобалізація також вплинула на політичні ідеології в США. Зростання глобалізації призвело до появи нових політичних ідеологій, таких як неолібералізм, який наголошує на вільних ринках, приватизації та дерегуляції. Ця ідеологія була прийнята обома основними політичними партіями США, що призвело до зближення політичних поглядів на економічну політику. Однак глобалізація також призвела до зростання популізму, коли деякі політики та виборці відкидають глобалістський порядок денний і виступають за політику протекціонізму. Вплив глобалізації на політичні ідеології в США призвів до більш складного та динамічного політичного ландшафту.

Вплив глобалізації на моделі голосування в США був значним. Глобалізація призвела до збільшення культурної та етнічної різноманітності, що створило нові виборчі блоки та змінило баланс сил між різними групами. Наприклад, зростаюче латиноамериканське населення в США стало значним виборчим блоком, за підтримку якого змагаються обидві основні політичні партії. Глобалізація також призвела до появи нових проблем, таких як зміна клімату та нерівність доходів, які стали основними політичними проблемами в останні роки. Вплив глобалізації на моделі голосування в США призвів до більш різноманітного та динамічного електорату, з новими проблемами та проблемами, які формують політичний дискурс [36,с.209].

Важливо розуміти вплив соціокультурних трансформацій на політику, оскільки вони мають глибокий вплив на функціонування суспільства в цілому. Визнаючи роль цих перетворень, політики можуть краще зрозуміти потреби та проблеми різних груп у суспільстві, що призведе до більш інклюзивної та ефективної політики. Крім того, розуміння впливу соціокультурних трансформацій може допомогти сприяти більшій соціальній згуртованості та зменшити політичну поляризацію, зрештою сприяючи більш стабільному та процвітаючому суспільству.

Дивлячись у майбутнє, важливо розглянути потенційні наслідки цих трансформацій для політики та суспільства США. Незважаючи на те, що немає простих рішень для складних проблем, з якими стикаються США, політики повинні прийняти проактивний підхід до вирішення цих проблем. Цей підхід має передбачати зосередження на сприянні більшій соціальній згуртованості, зменшенні політичної поляризації та усуненні глибинних причин суспільного розколу. Роблячи це, США можуть побудувати більш стійке та інклюзивне суспільство, яке краще підготовлене долати виклики 21 століття.

1.3 Політичні процеси та формування владних структур у міжвоєнний період

Участь США у Першій світовій війні мала значний вплив на політичні процеси та владні структури країни міжвоєнного періоду. Спочатку більшість американців виступали за політику нейтралітету та невтручання у війну. Однак, незважаючи на такі настрої, Сполучені Штати зрештою вступили у війну в 1917 році, зробивши значний внесок у перемогу союзників. Ця участь у війні мала далекосяжні наслідки для політичного клімату в країні та напруженості, а також для економічних і соціальних змін у країні після конфлікту.

Економічні та соціальні зміни, що відбулися після Першої світової війни, також сприяли формуванню владних структур у міжвоєнний період США. У 1920-х роках країна пережила період процвітання та зростання, відомий як «бурхливі двадцяті», який характеризувався бумом споживацтва та промислового виробництва. Однак за цим періодом зростання послідувала Велика депресія, яка

мала значний вплив на політичний та економічний ландшафт країни. Реакція уряду на економічну кризу та його зусилля щодо вирішення соціальних та економічних проблем, що постали перед країною, сприяли формуванню владних структур, які формуватимуть політичний ландшафт країни на десятиліття вперед.

Політичний клімат і напруженість після Першої світової війни також відіграли значну роль у формуванні силових структур міжвоєнного періоду в США. Країна пережила період політичних і соціальних потрясінь, відзначений розквітом різних політичних рухів та ідеологій, включаючи соціалізм, комунізм і фашизм. Ця напруженість ще більше посилилася через участь країни у Другій світовій війні, що зрештою призвело до становлення країни як глобальної наддержави. Політичні процеси та структури влади, що виникли в цей період, матимуть тривалий вплив на політичний та економічний ландшафт країни, формуючи хід американської історії на довгі роки [41,с.114].

Міжвоєнний період у США, також відомий як бурхливі двадцяті, був відзначений значним економічним процвітанням і соціальними змінами. Країна пережила період швидкої індустріалізації та урбанізації, що призвело до зростання споживацтва та нової хвилі культурного самовираження. Це економічне процвітання дозволило появі нового середнього класу, який сприяв розвитку більш політично заангажованого населення. Зміни в економіці та суспільстві створили основу для появи політичних рухів, які сформуєть політичний ландшафт США на довгі роки.

У міжвоєнний період також виникли різноманітні політичні рухи, зокрема Ку-клукс-клан та інші екстремістські групи. Ці рухи підживлювалися низкою факторів, включаючи економічну тривогу, соціальні потрясіння та культурну напругу. Зокрема, ККК здобула значну політичну владу в цей період, а членство досягло свого піку в середині 1920-х років. Антимігрантська та антисемітська риторика групи викликала відгук у багатьох американців, що призвело до зростання підтримки їхніх екстремістських поглядів. У цей період також з'явилися інші політичні рухи, зокрема соціалістичні та комуністичні групи, які прагнули подолати економічну та соціальну несправедливість того часу.

Зростання політичних рухів у міжвоєнний період відображало зміну політичного ландшафту США. Домінування Демократичної партії на політичній сцені було викликано появою нових політичних рухів, які прагнули звернути увагу на проблеми різних груп суспільства. Поява націоналістичних організацій, таких як ОУН, також сприяла політичній напруженості того періоду. Міжвоєнний період характеризувався невирішеністю політичних та економічних питань, що сприяло виникненню екстремістських угруповань та підйому політичних рухів. Вплив цих рухів на політичні процеси та владні структури США відчуватиметься протягом багатьох років, а ультраправий екстремізм продовжуватиме загрозувати демократичному розвитку в наш час.

Президентські вибори 1928 року були важливою подією в міжвоєнний період Сполучених Штатів, коли за президентство змагалися два головних кандидати: республіканець Герберт Гувер і демократ Ел Сміт. Платформа Гувера була зосереджена на тривалому економічному зростанні та процвітанні, тоді як кампанія Сміта наголошувала на соціальній справедливості та підтримці профспілок. Ці вибори також стали першим випадком, коли кандидата-католика висунули на пост президента, при цьому Сміт зіткнувся зі значною опозицією та критикою через свою релігійну приналежність. Різні платформи кандидатів і роль релігії на виборах сприяли дуже поляризованому політичному клімату в цей період [52,с.118].

Релігія зіграла значну роль на президентських виборах 1928 року, а католицизм Ела Сміта стало основною суперечкою. Багато американців, особливо жителі сільської місцевості, з підозрою ставилися до католицизму і вважали його несумісним з американськими цінностями. Сміт зіткнувся зі значною опозицією з боку протестантських груп, які організовували кампанії проти нього та попереджали про потенційну небезпеку обрання президента католика. Незважаючи на ці виклики, номінація Сміта стала важливою віхою в американській політиці, підкресливши зростаючу різноманітність і складність політичного ландшафту країни.

Результати президентських виборів 1928 року мали значні наслідки для міжвоєнного періоду в Сполучених Штатах. Герберт Гувер переміг на виборах із переконливою перемогою, забезпечивши понад 58% голосів виборців. Його президентство було відзначене прихильністю до економіки *laissez faire* і зосередженістю на зростанні та розширенні бізнесу. Однак початок Великої депресії 1929 року суттєво вплине на президентство Гувера та країну в цілому. Вибори 1928 року ознаменували переломний момент в американській політиці, підкресливши зростаючий вплив релігії та зростаючу складність політичного ландшафту країни.

Велика депресія була періодом серйозного економічного спаду, який мав значний вплив на політику Сполучених Штатів. Криза виникла в США і мала глобальний характер. Причини кризи були комплексними, включаючи такі фактори, як:

- Перевиробництво і надлишок товарів;
- Спекулятивні інвестиції на фондовому ринку;
- Нерівномірний розподіл багатства;

Наслідки Великої депресії були широко поширеними та руйнівними, включаючи високий рівень безробіття, широку бідність і спад промислового виробництва. Криза глибоко вплинула на політичний ландшафт США, спричинивши значні зміни в урядовій політиці та політичних реформах.

У відповідь на Велику депресію уряд США вжив низку заходів, спрямованих на подолання економічної кризи. Ці заходи включали:

- Новий курс, серія програм і політик, спрямованих на стимулювання економічного відновлення та надання допомоги тим, хто постраждав від кризи;
- Створення системи соціального забезпечення, яка передбачала фінансову підтримку пенсіонерів та осіб з інвалідністю;
- Створення Федеральної корпорації страхування вкладів, яка застрахувала банківські вклади та допомогла відновити довіру до банківської системи [47,с.104].

Ці реакції уряду на кризу мали значний вплив на політичний ландшафт США, що призвело до посилення державного втручання в економіку та переходу до більш активної ролі держави у вирішенні соціальних та економічних проблем.

Велика депресія також призвела до значних політичних змін і реформ у США. Криза виявила слабкі сторони існуючої політичної системи та призвела до закликів до реформ. Деякі з ключових політичних змін і реформ, які відбулися в цей період, включають: - Розквіт Демократичної партії та занепад Республіканської партії - Створення профспілок і зростання робітничого руху - Прийняття 19-ї поправки, що надає жінкам право голосу Ці політичні зміни та реформи мали тривалий вплив на політичний ландшафт США, сформувавши політичну та соціальну системи країни на десятиліття вперед. Загалом Велика депресія мала глибокий вплив на політику в США, що призвело до значних змін у державній політиці, політичних реформах і загальному політичному ландшафті.

Новий курс був серією програм і політики, запроваджених президентом Франкліном Д. Рузвельтом у відповідь на Велику депресію, яка почалася з краху фондового ринку 1929 року. Цілями Нового курсу були надання допомоги безробітним і бідним, стимулювання економічного відновлення та реформування фінансової системи для запобігання майбутнім економічним кризам. Програми включали створення робочих місць через проекти громадських робіт, створення системи соціального забезпечення та регулювання фінансових установ. Новий курс став суттєвою зміною ролі уряду в економічних справах, оскільки вважалося необхідним, щоб уряд брав активну роль у вирішенні економічних питань [54].

Новий курс мав глибокий вплив на владні структури та політичний ландшафт Сполучених Штатів. Посилення участі уряду в економічних справах призвело до переходу влади від великого бізнесу до федерального уряду. Запровадження таких програм, як Соціальне забезпечення та Національний закон про трудові відносини, дало працівникам більший захист і перевагу на переговорах, що ще більше поставило під сумнів владу корпорацій. Новий курс також призвів до формування коаліції профспілок, фермерів та інших груп, які підтримували Демократичну партію та її політику. Ця коаліція допомогла

зміцнити домінування Демократичної партії в американській політиці на десятиліття вперед.

Загалом Новий курс став суттєвою трансформацією політичних процесів і владних структур міжвоєнного періоду в США. Посилення участі уряду в економічних справах призвело до переміщення влади від великого бізнесу до федерального уряду, а також дало працівникам більший захист і право на переговори. Створення коаліції профспілок, фермерів та інших груп, які підтримували Демократичну партію та її політику, ще більше зміцнило домінування партії в американській політиці. Вплив Нового курсу на владні структури та політичний ландшафт Сполучених Штатів можна відчутити й сьогодні, оскільки багато програм і політики, створених у цей час, продовжують формувати американське суспільство та політику.

Другий Новий курс, започаткований президентом Франкліном Д. Рузвельтом у 1935 році, ознаменував значне розширення початкових програм Нового курсу. Другий новий курс мав на меті вирішити поточну економічну боротьбу під час Великої депресії, зосередившись на забезпеченні більш широких програм соціального забезпечення, охорони праці та економічних реформ. Це розширення програм Нового курсу мало значний вплив на політику, оскільки означало зсув до більш активної ролі федерального уряду в житті своїх громадян. Другий новий курс включав такі програми, як «Управління розвитку робіт», яка забезпечила роботою мільйони американців, і Закон про соціальне забезпечення, який встановив систему пенсій по старості та допомоги по безробіттю [49,с.142].

Незважаючи на позитивний вплив Другого Нового курсу на багатьох американців, він зіткнувся зі значною опозицією та критикою з боку політичних опонентів. Деякі критики стверджували, що розширення державних програм є небезпечним посяганням на індивідуальні свободи та вільний ринок. Інші заперечували конкретну політику, таку як Національний закон про трудові відносини, який надавав працівникам право об'єднуватися в профспілки та брати участь у колективних переговорах. Ця опозиція та критика підкреслили глибокі

ідеологічні розбіжності в американській політиці міжвоєнного періоду та сформували політичний ландшафт на роки вперед.

Другий новий курс мав значний вплив на владні структури та політичний ландшафт Сполучених Штатів. Розширивши роль федерального уряду та забезпечивши більш масштабні програми соціального забезпечення, Другий новий курс переніс владу від уряду штату та місцевого самоврядування до національного уряду. Це також допомогло зміцнити домінування Демократичної партії в американській політиці, оскільки багато американців почали асоціювати партію з політикою та програмами Нового курсу. Другий новий курс став визначним моментом у американській політичній історії, сформувавши роль уряду в суспільстві та політичному ландшафті на десятиліття вперед.

Міжвоєнний період у США ознаменувався появою фашизму в Європі, який мав значний вплив на американську політику та владні структури. Фашизм з його наголосом на єдності, силі та націоналізмі набув популярності в таких країнах, як Італія та Німеччина, і незабаром почав поширюватися в інших частинах світу. Підйом фашизму становив загрозу демократичним цінностям та інститутам, які США відстоювали протягом тривалого часу, і американські лідери та громадяни були змушені протистояти цій новій політичній ідеології [42,с.30].

Американська реакція на фашизм була різноманітною: одні виступали за більш ізоляціоністський підхід, а інші закликали до більш активної ролі в міжнародних справах. Президент Франклін Д. Рузвельт, наприклад, був гучним противником фашизму та прагнув просувати американські цінності демократії та свободи в усьому світі. Проте були й ті, хто симпатизував фашистським ідеалам, зокрема в бізнес-спільноті, де дехто бачив фашизм як засіб збереження капіталізму та приватного підприємництва. Вплив цих різних поглядів на американську політику та владні структури був значним, дебати навколо зовнішньої політики та економічного регулювання формували політичний ландшафт.

Вплив фашизму на американську політику та владні структури був далекосяжним, ідеологія кидала серйозний виклик демократичним принципам, які

довгий час були основою американського суспільства. Поява фашистських режимів у Європі та інших країнах призвела до загострення почуття націоналізму та ксенофобії в США, що, у свою чергу, вплинуло на політику щодо імміграції, громадянських свобод і міжнародних відносин. Період Другої партійної системи характеризувався домінуванням на політичній сцені США демократів, лише зрідка вігам вдавалося взяти владу в свої руки. Політика самоусунення держави від регулювання економічних, фінансових і внутрішніх процесів, відома як політика *laissez-faire*, також була відповіддю на економічні та політичні виклики, поставлені фашизмом. Загалом вплив фашизму на американську політику та владні структури в міжвоєнний період був значним, формуючи хід американської історії на роки вперед.

На початку Другої світової війни Сполучені Штати дотримувалися політики нейтралітету. Цей нейтралітет значною мірою був зумовлений бажанням уникнути економічних витрат і людських жертв іншого великого конфлікту. Однак у міру розвитку війни та зростання загрози агресії країн Осі Сполучені Штати почали переходити до більш інтервенціоністської позиції. Напад на Перл-Харбор у 1941 році став переломним моментом, який спонукав Сполучені Штати вступити у війну на боці союзників. Це рішення мало значний вплив на американське суспільство та політику як під час, так і після війни [32,с.24].

Вплив Другої світової війни на американське суспільство та політику був далекосяжним. Війна вимагала значних ресурсів і людської сили, що призвело до масового розширення федерального уряду та переходу до більш централізованої держави. Це розширення федеральної влади мало глибокий вплив на американські владні структури, закріпивши роль федерального уряду як ключового гравця як у внутрішніх, так і в міжнародних справах. Війна також мала значні соціальні та культурні наслідки, включаючи мобілізацію жінок і представників меншин у робочу силу та зростання руху за громадянські права.

Спадщина Другої світової війни в американських силових структурах відчувається й сьогодні. Війна утвердила Сполучені Штати як світову наддержаву, яка має значний вплив на міжнародну політику та економіку. У

післявоєнний період Сполучені Штати взяли активну участь у формуванні світового порядку, включаючи створення ООН і Бреттон-Вудської системи. Війна також мала тривалий вплив на відносини між федеральним урядом і штатами, оскільки розширення федеральної влади призвело до постійних дебатів щодо відповідного балансу сил між національним урядом і урядом штату. Загалом, вплив Другої світової війни на американське суспільство та політику був глибоким, сформувавши хід історії країни на десятиліття вперед.

Висновок до першого розділу

Міжвоєнний період у США ознаменувався значними зрушеннями в економічній політиці. Країна пережила економічний бум у 1920-х роках, а потім Велика депресія в 1930-х роках. У відповідь на економічну кризу президент Франклін Д. Рузвельт запровадив «Новий курс» — ряд заходів, спрямованих на стабілізацію економіки та надання допомоги тим, хто постраждав від Великої депресії. Новий курс включав такі заходи, як створення програм соціального забезпечення, збільшення державних витрат і регулювання фінансових установ. Ця політика представляла собою відхід від економічної політики *laissez faire*, яка домінувала в попередні десятиліття, підкреслюючи перехідний характер внутрішньої політики США в цей період.

У міжвоєнний період відбулися значні зміни й у соціальній політиці. Країна зіткнулася з рядом соціальних проблем, включаючи бідність, безробіття та расову нерівність. Політика «Нового курсу», запроваджена Рузвельтом, була спрямована на вирішення цих проблем, за допомогою таких програм, як «Соціальне забезпечення» та «Цивільний консерваційний корпус», які надавали підтримку тим, хто її потребував. Крім того, у цей період виникли нові соціальні рухи, такі як рух за жіноче виборче право та рух за громадянські права, які прагнули просувати права маргіналізованих груп. Ці соціальні зміни відображали ширшу зміну суспільних цінностей і норм, підкреслюючи перехідний характер внутрішньої політики США в цей період.

Політичні події та реформи також були важливим аспектом перехідних процесів внутрішньої політики США у міжвоєнний період. У цей період

з'явилися нові політичні ідеології, такі як прогресизм і соціалізм, які кинули виклик традиційним політичним структурам і закликали до більшого втручання уряду в економіку та суспільство. Крім того, у цей період були проведені політичні реформи, спрямовані на підвищення демократичної участі та підзвітності, такі як запровадження прямих праймеріз та розширення виборчих прав. Ці політичні зміни відображали ширшу зміну ролі уряду в суспільстві, підкреслюючи перехідний характер внутрішньої політики США в цей період.

РОЗДІЛ 2. ВПЛИВ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ НА ВНУТРІШНІ ПРОЦЕСИ В США

2.1 Економічні наслідки зовнішньої політики на внутрішні процеси

Зовнішня політика США має значний вплив як на внутрішні, так і на міжнародні справи, що робить її важливою сферою дослідження як для науковців, так і для політиків. Одним із ключових напрямів зовнішньої політики США є реалізація політики «м'якої сили», яка спрямована на вплив на інші країни шляхом залучення та переконання, а не примусу. Ця політика має далекосяжні економічні наслідки для внутрішніх процесів США та інших країн, що робить важливим аналіз її впливу на світову економіку.

Аналіз економічних наслідків зовнішньої політики США для внутрішніх процесів має вирішальне значення з кількох причин. По-перше, це допомагає зрозуміти вплив політики США на національну економіку, включаючи такі питання, як зайнятість, торгівля та інвестиції. По-друге, це проливає світло на роль США у світовій економіці та їхні стосунки з іншими країнами. По-третє, він дає уявлення про ефективність зовнішньої політики США в досягненні економічних цілей, таких як сприяння економічному зростанню та стабільності.

Економічні наслідки зовнішньої політики США для внутрішніх процесів були предметом численних досліджень і аналізів. Наприклад, близькосхідну політику президентських адміністрацій за Барака Обама детально проаналізували такі вчені, як Юк Міхеєва. Інші дослідження зосереджені на сучасних концепціях зовнішньої політики США та їх економічних передумовах, а також на ролі США у світовій економіці. Крім того, історичний аналіз досліджував економічний, політичний і соціальний розвиток США та їхню зовнішню політику протягом різних періодів, таких як 19 століття та 60-і та 80-ті роки. Ці дослідження дають цінну інформацію про складний зв'язок між зовнішньою політикою США та світовою економікою, підкреслюючи важливість продовження аналізу та досліджень у цій сфері [10,с.35].

Зовнішня політика США має значний вплив на торгівлю, зокрема через використання торгових угод та економічних санкцій. Економічні санкції – це комерційні та фінансові обмеження, що застосовуються однією або декількома країнами проти певної самоврядної держави, групи чи особи. Ці санкції можуть серйозно вплинути на економіку як країни-мішені, так і країни, яка їх запровадила. З іншого боку, торговельні угоди покликані сприяти торгівлі між країнами шляхом зменшення бар'єрів і сприяння співпраці. США брали участь у численних торгових угодах, включаючи Північноамериканську угоду про вільну торгівлю (NAFTA) і Транстихоокеанське партнерство (TPP). Ці угоди можуть мати як позитивні, так і негативні наслідки для вітчизняної промисловості та бізнесу[8].

Вплив зовнішньої політики США на імпорتنі та експортні підприємства може бути значним. Тарифи та квоти, наприклад, можуть впливати на вартість імпорту та експорту товарів, впливаючи як на задіяні підприємства, так і на споживачів, які покладаються на ці товари. На причини зміни обсягів експорту та імпорту в країні також можуть впливати зовнішньополітичні рішення. Це може вплинути на різні галузі та підприємства, а також на економіку в цілому. Крім того, торговельні угоди та економічні санкції можуть мати прямий вплив на імпорتنі та експортні підприємства, впливаючи на доступність певних товарів і послуг і вартість ведення бізнесу.

Зовнішня політика США також може різними способами впливати на національну промисловість. Наприклад, політика заохочення вільної торгівлі може принести користь вітчизняним галузям промисловості, які покладаються на експорт, тоді як політика, яка обмежує торгівлю, може зашкодити цим галузям. Крім того, зовнішньополітичні рішення можуть вплинути на доступність ресурсів і матеріалів, впливаючи на галузі, які покладаються на ці ресурси. Вплив на вітчизняні галузі також може мати ширші наслідки для загальної економіки, оскільки певні галузі можуть бути більш значущими з точки зору зайнятості та економічного зростання. Тому вкрай важливо розглянути потенційні економічні

наслідки зовнішньополітичних рішень США для внутрішніх процесів і галузей [14,с.128].

Іноземна допомога є одним із ключових інструментів, які використовують США у своїй зовнішній політиці, зокрема в реалізації політики «м'якої сили». США надають різні види іноземної допомоги країнам по всьому світу, включаючи військову допомогу, економічну допомогу та гуманітарну допомогу. Метою цієї допомоги є підтримка розвитку країн-одержувачів і просування інтересів США за кордоном. Хоча зовнішня допомога може позитивно вплинути на внутрішні процеси в країнах-одержувачах, вона також може мати негативні наслідки.

Позитивний вплив іноземної допомоги на внутрішні процеси включає посилення економічного зростання, покращення стану здоров'я та покращення можливостей для отримання освіти. Наприклад, зовнішня допомога від США допомогла таким країнам, як Південна Корея та Тайвань, досягти швидкого економічного зростання та розвитку. Однак іноземна допомога також може мати негативні наслідки, такі як створення залежності від допомоги, сприяння корупції та підрив місцевих ринків. Наприклад, деякі стверджують, що допомога США Афганістану сприяла корупції в країні та відсутності прогресу.

Приклади країн, які отримали або постраждали від зовнішньої допомоги США, ілюструють складний характер економічних наслідків зовнішньої політики. Ізраїль є яскравим прикладом країни, яка отримала значну користь від допомоги США, отримуючи щорічно мільярди доларів військової та економічної допомоги. З іншого боку, деякі стверджують, що допомога США Єгипту сприяла авторитаризму країни та відсутності прогресу. Зрештою, ефективність зовнішньої допомоги США у сприянні позитивним внутрішнім процесам залежить від низки факторів, включаючи політичний та економічний контекст країни-реципієнта, тип наданої допомоги та цілі зовнішньої політики США. Підсумовуючи, зовнішня допомога є ключовим інструментом, який використовують США у своїй зовнішній політиці з метою просування інтересів США та підтримки розвитку країн-одержувачів. Хоча зовнішня допомога може позитивно вплинути на внутрішні процеси в країнах-одержувачах, вона також може мати негативні

наслідки. Ефективність зовнішньої допомоги США у сприянні позитивним внутрішнім процесам залежить від різних факторів, і необхідний уважний розгляд, щоб забезпечити ефективне та ефективне використання допомоги [6,с.67].

Військове втручання США має значні економічні витрати, які можуть мати довгострокові наслідки для внутрішніх процесів у країні. Витрати, пов'язані з військовим втручанням, включають не лише прямі витрати на розгортання військ і обладнання, а й непрямі витрати на втрату продуктивності, пошкоджену інфраструктуру та збільшення витрат на охорону здоров'я для ветеранів. Ці витрати можуть мати значний вплив на загальний економічний стан країни та можуть відволікати ресурси від інших критичних сфер, таких як освіта та охорона здоров'я. Крім того, військове втручання може призвести до значного збільшення військових витрат і дефіциту бюджету, що може мати довгострокові наслідки для економічного зростання та стабільності країни.

Наслідки військового втручання для військових витрат і бюджетів можуть бути значними. Збільшення військових витрат, необхідних для фінансування військового втручання, може призвести до зменшення витрат на інші важливі сфери, такі як освіта, охорона здоров'я та інфраструктура. Це може мати довгострокові наслідки для економічного зростання та стабільності країни, оскільки інвестиції в ці сфери мають вирішальне значення для довгострокового економічного розвитку та процвітання. Крім того, збільшення дефіциту бюджету, необхідного для фінансування військового втручання, може призвести до зниження довіри інвесторів і збільшення вартості запозичень, що ще більше вплине на економічне здоров'я країни.

Довгострокові наслідки військового втручання для економічного зростання можуть бути значними. Військове втручання може призвести до зниження продуктивності, оскільки ресурси відволікаються від інших критичних сфер економіки. Крім того, збільшення військових витрат і дефіциту бюджету, необхідних для фінансування військового втручання, може призвести до зниження довіри інвесторів і збільшення вартості запозичень, що ще більше

вплине на економічне здоров'я країни. Крім того, ресурси, вкладені у військове втручання, недоступні для інвестицій в інші важливі сфери економіки, такі як освіта, охорона здоров'я та інфраструктура. Це може мати довгострокові наслідки для економічного зростання та стабільності країни, оскільки інвестиції в ці сфери мають вирішальне значення для довгострокового економічного розвитку та процвітання. Підсумовуючи, військове втручання США може мати значні економічні наслідки для внутрішніх процесів у країні. Витрати, пов'язані з військовим втручанням, збільшенням військових витрат і бюджетним дефіцитом, а також довгостроковими наслідками для економічного зростання та стабільності – усе це може мати значний вплив на загальний економічний стан країни. Тому політики повинні ретельно зважити економічні наслідки військового втручання, перш ніж починати такі дії [1,с.63].

Зовнішня політика США має значний вплив на внутрішньополітичні процеси. Реалізація політики «м'якої сили», яка спрямована на використання невійськових засобів для досягнення зовнішньополітичних цілей, може вплинути на політичний клімат у Сполучених Штатах. Наприклад, зовнішньополітичні рішення можуть впливати на рівень громадської підтримки уряду та його політики, а також на політичний дискурс і дебати навколо ключових питань. У свою чергу, це може вплинути на функціонування демократичних інститутів і загальну стабільність політичної системи. Тому дуже важливо ретельно розглядати внутрішньополітичні наслідки зовнішньополітичних рішень.

Зміни в урядовій політиці та пріоритетах також можуть бути результатом зовнішньополітичних рішень США. Наприклад, цілі зовнішньої політики можуть вимагати виділення ресурсів на заходи оборони та безпеки, що призведе до зміни пріоритетів державних витрат. Крім того, зовнішньополітичні міркування можуть впливати на розвиток внутрішньої політики, наприклад політики щодо імміграції, торгівлі та економічного розвитку. Ці зміни можуть мати далекосяжні наслідки для економіки та суспільства в цілому, підкреслюючи важливість розгляду внутрішнього впливу зовнішньополітичних рішень.

Зовнішня політика США також може впливати на громадську думку та поведінку виборців. Наприклад, громадська підтримка конкретного зовнішньополітичного рішення може вплинути на результат виборів, особливо у випадках, коли зовнішня політика є ключовим питанням кампанії. Крім того, зовнішньополітичні рішення можуть вплинути на те, як виборці сприймають компетентність і здатність уряду керувати міжнародними справами. У результаті зовнішня політика може відігравати значну роль у формуванні політичного ландшафту та визначенні результатів виборів. Тому вкрай важливо враховувати потенційний вплив зовнішньополітичних рішень на громадську думку та поведінку виборців.

Зовнішня політика США має значний вплив на міжнародні організації, зокрема з точки зору впливу США на ці організації. Будучи однією з наймогутніших країн світу, США мають можливість формувати політику та діяльність різних міжнародних організацій, таких як ООН, Світова організація торгівлі та Міжнародний валютний фонд. Участь США в цих організаціях може мати як позитивні, так і негативні наслідки, залежно від політики та дій США [11,с.415].

Економічні наслідки зовнішньої політики США для міжнародних організацій можуть бути значними, оскільки зміни в політиці США часто призводять до змін у діяльності цих організацій. Наприклад, рішення США вийти з Паризької угоди про зміну клімату мало значний вплив на роботу Рамкової конвенції ООН про зміну клімату. Подібним чином зміни в економічній політиці США, такі як торговельні тарифи та санкції, можуть мати хвиловий вплив на світову економіку, впливаючи на діяльність міжнародних організацій, таких як Світова організація торгівлі та Міжнародний валютний фонд.

Зовнішня політика США також може призвести до змін у ролі міжнародних організацій, причому США часто наполягають на тому, щоб ці організації брали більш активну роль у вирішенні глобальних проблем. Наприклад, США були рішучими прибічниками того, щоб ООН брала на себе більш активну роль у просуванні прав людини та демократії в усьому світі. Проте вплив США також

може призвести до змін у пріоритетах і фокусі міжнародних організацій, дехто стверджує, що домінування США може призвести до відсутності різноманітності та представництва в цих організаціях. Зрештою, економічні наслідки зовнішньої політики США для міжнародних організацій є складними та багатограними, як позитивні, так і негативні наслідки залежать від конкретної політики та дій США.

Зміни в імміграційній політиці США можуть мати значний вплив на економіку країни. Історично імміграція відігравала вирішальну роль у зростанні економіки США, коли іммігранти створювали робочу силу та створювали нові підприємства. Однак нещодавні зміни в імміграційній політиці призвели до зменшення імміграції, що може мати негативний вплив на економіку. Наприклад, обмеження на візи H-1B, якими зазвичай користуються кваліфіковані іноземні працівники, можуть призвести до нестачі кваліфікованої робочої сили в певних галузях. Цей дефіцит може призвести до зниження продуктивності та інновацій, що зрештою вплине на економічне зростання країни. Крім того, дослідження показали, що іммігранти часто займають важливі посади в таких галузях, як сільське господарство та будівництво, а зменшення імміграції може призвести до нестачі робочої сили та збільшення витрат для бізнесу [9].

Зовнішня політика США також може мати значний вплив на внутрішні ринки праці. Торгова політика, наприклад, може вплинути на конкурентоспроможність галузей промисловості США та наявність робочих місць. Введення мит на імпорتنі товари, наприклад, може призвести до підвищення цін для споживачів і зниження попиту на експортні товари США, що в кінцевому підсумку призведе до втрати робочих місць у постраждалих галузях. Крім того, зовнішня політика, яка призводить до конфліктів або нестабільності в інших країнах, може призвести до зростання міграції до США, що може призвести до зростання конкуренції за робочі місця та зниження заробітної плати для домашніх працівників. Таким чином, при виборі політики важливо враховувати потенційні економічні наслідки зовнішньополітичних рішень.

Зовнішня політика США також може впливати на заробітну плату та умови праці в країні. Наприклад, політика, яка сприяє вільній торгівлі, може призвести

до посилення конкуренції за робочі місця, що призведе до зниження заробітної плати працівників. З іншого боку, політика, яка захищає права працівників, така як закони про мінімальну заробітну плату та правила безпеки на робочому місці, може призвести до підвищення заробітної плати та кращих умов праці. Однак деякі стверджують, що така політика також може призвести до збільшення витрат для бізнесу, що зрештою призведе до зниження конкурентоспроможності та втрати робочих місць. Таким чином, вкрай важливо знайти баланс між захистом прав працівників і забезпеченням конкурентоспроможності промисловості США.

Економічні наслідки зовнішньої політики США для внутрішніх процесів складні та багатогранні. Як обговорювалося в попередніх розділах, зовнішньополітичні рішення США можуть впливати на економічне зростання, політичну стабільність і соціальні процеси як усередині країни, так і за кордоном. Неоліберальна ідеологія, якою керувалися деякі зовнішньополітичні рішення США, як це видно з прикладу адміністрації Вільсона, призвела до активного державного втручання в економіку як усередині країни, так і за її межами. Крім того, впровадження політики «м'якої сили» має на меті сприяти позитивному сприйняттю США в інших країнах, потенційно вплинувши на міжнародну освітню політику. Загалом економічні наслідки зовнішньої політики США для внутрішніх процесів є значними та далекосяжними [4,с.38].

Важливо розглянути наслідки цих економічних наслідків для майбутніх зовнішньополітичних рішень США. Як обговорювалося в попередніх розділах, зовнішньополітичні рішення США можуть вплинути на економічне зростання та стабільність як усередині країни, так і на міжнародному рівні. Тому для політиків важливо ретельно враховувати потенційні економічні наслідки своїх рішень, роблячи зовнішньополітичний вибір. Крім того, розуміння потенційних економічних наслідків зовнішньополітичних рішень може допомогти інформувати та спрямовувати майбутні політичні рішення, забезпечуючи їх узгодження з ширшими економічними цілями та пріоритетами.

Важливо визнати важливість розуміння економічного впливу зовнішньої політики на внутрішні процеси. Економічна політика стосується дій, які вживають

уряди для впливу на економіку. Зовнішньополітичні рішення США можуть мати значний вплив на економіку, тому важливо розуміти потенційні економічні наслідки зовнішньополітичних рішень. Крім того, визнання економічного впливу зовнішньої політики на внутрішні процеси може допомогти інформувати та спрямовувати рішення щодо економічної політики, забезпечуючи їх узгодження з ширшими цілями та пріоритетами зовнішньої політики. Визнаючи взаємозв'язок зовнішньої та економічної політики, політики можуть приймати більш обґрунтовані рішення, які краще слугуватимуть інтересам США та їхніх громадян.

2.2 Соціокультурні зміни через вплив зовнішніх подій

Міжвоєнний період, який тривав від закінчення Першої світової війни в 1918 році до початку Другої світової війни в 1939 році, був часом значних соціокультурних змін у США. У цей період зовнішні події, такі як Велика депресія, піднесення фашизму в Європі та Друга промислова революція, мали глибокий вплив на американське суспільство. Міжвоєнний період був відзначений економічними, політичними та культурними трансформаціями, які сформували ідентичність країни та заклали основу для її ролі у світовій спільноті.

Зовнішні події міжвоєнного періоду мали значний вплив на соціокультурні зміни, що відбулися в США. Велика депресія, яка почалася з краху фондового ринку 1929 року, призвела до масової бідності та безробіття, що змусило багатьох американців переоцінити свої цінності та пріоритети. Зростання фашизму в Європі та загроза війни також мали глибокий вплив на американське суспільство, що призвело до зростання націоналізму та почуття ізоляціонізму. Друга промислова революція, яка принесла нові технології та інновації, ще більше трансформувала американське суспільство, що призвело до зростання урбанізації та переходу до споживацтва.

Вплив зовнішніх подій на соціокультурні зміни в США в міжвоєнний період був значним і далекосяжним. Ці зміни включали:

- Зрушення в бік урбанізації та споживацтва;

- Посилення націоналізму та ізоляціонізму;
- Переоцінка цінностей і пріоритетів через Велику депресію;
- Посилення акценту на індивідуалізмі та особистих свободах;
- Зміни гендерних ролей і соціальних норм.

Ці зміни продовжуватимуть формувати американське суспільство в наступні десятиліття, впливаючи на все: від політики та економіки до культури та мистецтва. Розуміючи вплив зовнішніх подій на соціокультурні зміни міжвоєнного періоду, ми можемо глибше оцінити сили, які сформували США та їх роль у світовій спільноті [19,с.11].

Міжвоєнний період у США ознаменувався значними економічними змінами, на які значною мірою вплинули зовнішні події. Однією з найважливіших подій був крах фондового ринку 1929 року, який призвів до Великої депресії. Аварії передувала серія подій, на які в той час не звертали особливої уваги, включаючи кінець будівельного буму в 1928 році та падіння продажів автомобілів. Ці події створили хвилевий ефект, який призвів до широких економічних труднощів і безробіття по всій країні. Велика депресія мала далекосяжні наслідки для американського суспільства, що призвело до посилення державного втручання в економіку та значних змін у соціокультурному ставленні до роботи, багатства та бідності.

Велика депресія мала глибокий вплив на американське суспільство, що призвело до значних змін у державній політиці та економічній філософії. Новий курс Франкліна Д. Рузвельта, який був реалізований під час його президентства з 1932 по 1945 рік, представляв значний зсув у бік посилення державного втручання в економіку. Новий курс включав низку програм і політик, спрямованих на стимулювання економічного зростання та надання допомоги тим, хто постраждав від Великої депресії. Ці програми включали Цивільний консерваційний корпус, Управління прогресу робіт і Закон про соціальне забезпечення. Новий курс також ознаменував поворотний момент у ставленні Америки до державного втручання в економіку, відкривши шлях для майбутньої

політики та програм, спрямованих на сприяння економічному зростанню та стабільності [20,с.42].

Посилення державного втручання в економіку в міжвоєнний період означало відхід від попереднього соціокультурного ставлення до праці та багатства. До Великої депресії американське суспільство в основному характеризувалося консервативно-ліберальною ідеологією, яка наголошувала на індивідуалізмі та економіці *laissez-faire*. Однак Велика депресія змусила переглянути ці погляди, що призвело до більшого акценту на державному втручанні в економіку та визнання необхідності колективних дій для вирішення економічних проблем. Ця зміна соціокультурного ставлення до роботи та багатства мала далекосяжні наслідки для американського суспільства, сформувавши економічну філософію країни та політичний ландшафт на десятиліття вперед.

Міжвоєнний період у США ознаменував значну зміну гендерних ролей і прав жінок, причому рух за жіноче виборче право відіграв ключову роль. Рух, що виник наприкінці 19 століття, мав на меті забезпечити виборчі права для жінок і очолювався суфражистками, які організовували протести, демонстрації та інші форми активізму. Після багатьох років боротьби в 1920 році була ратифікована 19-та поправка до Конституції США, яка надала жінкам право голосу. Це стало важливою віхою у боротьбі за гендерну рівність і проклало шлях до подальших змін у ролі жінок у суспільстві.

У 1920-х роках також з'явилася культура флєперів, яка кинула виклик традиційним гендерним нормам і прославляла незалежність і свободу жінок. Флєперки були молодими жінками, які відкидали обмежувальний одяг і поведінку своїх попередниць, вибираючи натомість коротші спідниці, стрижене волосся та більш безтурботний і авантюрний спосіб життя. Ця культура свідчила про значну зміну ставлення суспільства до жінок, оскільки вона кинула виклик уявленням про те, що жінки повинні бути обмежені домашнім господарством і рабством. Хоча флєперську культуру сприйняли не всі жінки, вона стала значним кроком до більшої гендерної рівності в США.

Іншою значною зміною в ролях жінок у міжвоєнний період було збільшення участі жінок у робочій силі. Багато чоловіків брали участь у Першій світовій війні, тому жінки були покликані виконувати важливі ролі на фабриках, в офісах та інших галузях промисловості. Хоча до війни жінки працювали поза домом, війна підкреслила їхні здібності та проклала шлях для більших можливостей у робочій силі. Незважаючи на те, що прогрес був повільним, у міжвоєнний період зросла кількість жінок, які переходили на сфери, де традиційно домінували чоловіки, і кидали виклик уявленню про те, що жінки не підходять для певних видів роботи. Ці зміни в гендерних ролях і правах жінок у міжвоєнний період заклали основу для подальшого прогресу в наступні десятиліття [16,с.114].

Велика міграція була значною соціокультурною зміною в США в міжвоєнний період, особливо для афроамериканців. Завдяки цьому руху мільйони афроамериканців покинули сільські райони Півдня та переїхали до міських районів на Півночі та Заході між 1916 і 1970 роками. Велике переселення було зумовлене в першу чергу економічними можливостями та бажанням уникнути расизму та насильства Півдня Джима Кроу. Ця міграція призвела до значних демографічних змін у містах, коли афроамериканці стали більш помітними в таких містах, як Нью-Йорк, Чикаго та Детройт.

Гарлемський ренесанс був ще однією значною соціокультурною зміною, яка відбулася в міжвоєнний період у США. Цей культурний рух, який відбувався в основному в Гарлемі, штат Нью-Йорк, був відзначений розквітом афроамериканського мистецтва, літератури, музики та інтелектуальної думки. Гарлемський Ренесанс став значним зрушенням в афроамериканській культурі, оскільки він кинув виклик традиційним стереотипам і представив більш складний і нюансований погляд на афроамериканську ідентичність. Цей рух також мав значний вплив на американську культуру в цілому, оскільки вплинув на розвиток джазової музики та модерністської літератури.

Рух за громадянські права був критичною соціокультурною зміною, яка відбулася в США в середині 20 століття. Цей рух був насамперед зосереджений на забезпеченні рівних прав і захисту для афроамериканців, які продовжували

стикатися з системним расизмом і дискримінацією. Рух за громадянські права був відзначений серією протестів, демонстрацій і судових викликів, які зрештою призвели до значних законодавчих і соціальних змін, включаючи Закон про громадянські права 1964 року та Закон про виборчі права 1965 року. Ці зміни стали значним кроком вперед для прав афроамериканців і допомогли сформувати соціокультурний ландшафт США на десятиліття вперед.

Закон про імміграцію 1924 року ознаменував значні зміни в імміграційній політиці США та мав глибокий вплив на соціокультурні зміни в міжвоєнний період. Закон встановив квоти на імміграцію на основі національності та фактично обмежив імміграцію з Південної та Східної Європи, Азії та Африки. Цей закон відображав зростаючі настрої нативізму та ксенофобії, які були поширені в США на той час. Цей акт був відповіддю на побоювання щодо культурного та расового «забруднення» та мав на меті зберегти гадану культурну та расову чистоту США. Закон про імміграцію 1924 року мав значний вплив на культурне розмаїття США, оскільки він фактично обмежив кількість іммігрантів із незахідноєвропейських країн, що призвело до більш однорідного суспільства.

Нативізм і ксенофобія були поширені в США в міжвоєнний період, і це мало значний вплив на соціокультурні зміни. Страх перед «іншим» і бажання зберегти культурну та расову чистоту призвели до дискримінаційних практик щодо іммігрантів та етнічних меншин. Ця дискримінація була очевидною в різних формах, включаючи обмежувальну імміграційну політику, сегрегацію та насильство щодо груп меншин. Зростання нативізму та ксенофобії сприяло більш поляризованому та розділеному суспільству, з напругою між різними етнічними та расовими групами [28,с.164].

Незважаючи на дискримінаційну практику та політику, етнічне сусідство та культурне розмаїття продовжували процвітати у міжвоєнний період. Ці райони часто утворювалися в результаті концентрації іммігрантів з певних країн або регіонів і характеризувались своїми відмінними культурними традиціями та практиками. Ці райони створювали іммігрантам та їхнім родинам відчуття спільності та приналежності, дозволяючи їм зберігати свою культурну

ідентичність у новому та незнайомому середовищі. Існування цих районів сприяло культурному розмаїттю США та забезпечило багатий гобелен різних традицій і практик, які продовжують впливати на американську культуру сьогодні.

У міжвоєнний період у США з'явилися Голлівуд і кіноіндустрія як головна культурна сила. З появою радіомовлення наприкінці 1920-х років кіно стало більш поширеним і доступним, що призвело до появи нової форми розваги, яка захопила глядачів по всій країні. Голлівуд швидко став центром кіноіндустрії, залучаючи талановитих акторів і режисерів з усього світу. Популярність фільмів у цей період сприяла розвитку нової форми культури знаменитостей, коли актори та актриси стали відомими іменами та впливали на моду та популярні тенденції.

Іншою значною культурною зміною міжвоєнного періоду стала поява епохи джазу та музичної індустрії. Джазова музика, що виникла в афроамериканських громадах, набула широкої популярності в 1920-1930-х роках, ставши символом культурних і соціальних змін, що відбуваються в США. Такі джазові музиканти, як Луї Армстронг, Дюк Еллінгтон і Бессі Сміт, стали відомими іменами, а їхня музика вплинула на широкий спектр популярних жанрів, включаючи свінг і біг-банд. Музична індустрія також зазнала значних змін у цей період, з появою радіо та індустрії звукозапису, що призвело до широкого розповсюдження музики по всій країні [35,с.409].

Значних змін у міжвоєнний період зазнали також спортивно-відпочинкові заходи. Збільшення доступності вільного часу та наявного доходу призвело до появи нових форм розваг, включаючи глядацькі види спорту, такі як бейсбол, футбол і баскетбол. Популярність спорту в цей період призвела до розвитку нових стадіонів і арен, а також до появи нових професійних ліг. Окрім глядацьких видів спорту, також зростав інтерес до рекреаційних заходів, таких як походи, кемпінг і плавання, оскільки люди прагнули уникнути тиску міського життя та відновити зв'язок із природою. Ці зміни в популярній культурі та розвагах у міжвоєнний період відображають ширші соціальні та культурні зміни, що відбуваються в

США, оскільки країна стала глобальною супердержавою та зазнала значних трансформацій після Першої світової війни.

Міжвоєнний період у США позначився значними змінами в інтелектуальному мисленні та художньому вираженні. Модерністичний рух у літературі та мистецтві кинув виклик традиційним формам і умовностям, прийнявши експеримент та інновації. На цей рух вплинули зовнішні події, такі як Перша світова війна та зростання індустріалізації, які порушили традиційний спосіб життя та призвели до відчуття розчарування та роздробленості. Модерністський рух також відображав зростаючий інтерес до дослідження внутрішньої роботи людського розуму та психіки, а також до ролі особистості в суспільстві. Загалом модерністський рух являв собою значний відхід від минулого та заклав основу для майбутнього мистецького та інтелектуального розвитку.

У міжвоєнний період також відбувся значний розвиток університетів і наукових досліджень. Зростання дослідницьких університетів і заснування нових академічних дисциплін призвело до більшого акценту на науковому та емпіричному дослідженні. У цей період також з'явилися нові галузі, такі як психологія та соціологія, які прагнули по-новому зрозуміти людську поведінку та соціальну динаміку. Розвиток університетів і науково-дослідних установ у цей період заклав основу для майбутніх досягнень науки і техніки, а також значних соціальних і політичних змін [40,с.117].

У міжвоєнний період також відбулися зміни в освітніх практиках і навчальних програмах. Акцент на науковому та емпіричному дослідженні призвів до переходу від традиційного зубріння та запам'ятовування до більш досвідченого та практичного навчання. Розвиток нових навчальних дисциплін також призвів до створення нових курсів і програм навчання, таких як соціальна робота та громадське здоров'я. Ці зміни в освітніх практиках і навчальних програмах відображали ширшу зміну суспільних цінностей і пріоритетів, а також зростаюче визнання важливості освіти у формуванні майбутнього країни. Загалом міжвоєнний період представляв собою час значних змін і трансформацій у США,

коли зовнішні події відігравали значну роль у формуванні інтелектуальної думки, художнього вираження та освітніх практик.

Посилення фашизму та нацизму в Європі в міжвоєнний період мало значний вплив на соціокультурні зміни в США. Поширення фашистської та нацистської ідеологій становило загрозу існуючому політичному порядку та цінностям у США, що призвело до посилення політичної поляризації та дебатів щодо зовнішньої політики. США повинні були визначитися зі своєю позицією щодо зростаючих фашистських держав у Європі, яка включала такі варіанти, як оголошення нейтралітету або підтримка Японії. Посилення фашизму також призвело до зростання антиіммігрантських настроїв у США, особливо щодо єврейських іммігрантів, що ще більше вплинуло на соціокультурні зміни в країні.

У міжвоєнний період зовнішня політика США змінилася в бік ізоляціонізму та інтернаціоналізму. Популярна серед правлячої еліти доктрина ізоляціонізму мала на меті утримати США від міжнародних конфліктів і зосередитися на внутрішніх проблемах. Проте участь країни у Другій світовій війні ознаменувала значний зсув у бік інтернаціоналізму, оскільки США відіграли вирішальну роль у звільненні Європи від фашизму. Війна також призвела до винайдення атомної бомби, що ще більше вплинуло на соціокультурні зміни в країні.

Вплив Другої світової війни на соціокультурні зміни в США неможливо переоцінити. Війна призвела до значних змін в економіці, політиці та міжнародних відносинах країни. Перемога США у війні зміцнила їх позиції як світової наддержави та призвела до впровадження політики «м'якої сили». Війна також призвела до змін у складі соціальних груп і політичних партій, що їх репрезентували. Вигідна позиція США у війні призвела до значного зростання економіки, зокрема військової промисловості. Війна також глибоко вплинула на спосіб життя та свідомість населення, зокрема в плані патріотизму та національної самосвідомості.

2.3 Вплив зовнішньої політики на політичну структуру країни

Міжвоєнний період (1918-1939) був часом значних змін і потрясінь у світовій політиці, і Сполучені Штати відіграли вирішальну роль у формуванні міжнародного ландшафту протягом цього часу. Зовнішня політика США в цей період була спрямована на досягнення двох основних цілей: просування американських інтересів і цінностей за кордоном і підтримання міжнародної стабільності і миру. Одним із напрямів зовнішньої політики США міжвоєнного періоду була реалізація політики «м'якої сили», яка означає здатність держави впливати на інших шляхом залучення та переконання, а не примусу. Цей підхід мав на меті посилити американський вплив і просувати демократичні цінності в усьому світі [44,с.312].

У міжвоєнний період у зовнішній політиці США відбулося кілька ключових подій і політик, які мали значний вплив на політичну структуру країни. Уряд Вільсона керувався ідеологією неолібералізму, яка виступала за активне втручання держави в економіку. США також зіграли ключову роль у Паризькій мирній конференції 1919 року, метою якої було встановлення нового міжнародного порядку після Першої світової війни. Крім того, у 1930-х роках США прийняли Акти про нейтралітет, які мали на меті утримати країну від іноземних конфліктів. Ця політика та події демонструють важливість зовнішньої політики США у міжвоєнний період у формуванні політичної структури країни та міжнародних відносин.

Вплив зовнішньої політики США в міжвоєнний період вийшов за межі американських кордонів і мав значний вплив на світову політику. Американське суспільство по-різному реагувало на події в Європі, але більшість підтримувала напрямок зовнішньої політики США в цей час. США також відіграли ключову роль у підтримці незалежності України, коли активісти Організації Українських Націоналістів (ОУН) взяли на себе головну мету боротьби за незалежність у міжвоєнний період. Принципи зовнішньої політики США того часу, які включали побудову безпечного світу та поширення демократії, продовжують формувати

американську зовнішню політику сьогодні. Міжвоєнний період був вирішальним періодом у розвитку зовнішньої політики США, і його вплив досі відчувається в політичній структурі країни та міжнародних відносинах.

Інтервенція США в Латинську Америку була важливим аспектом зовнішньої політики країни в міжвоєнний період. Уряд США прагнув утвердити своє панування в Західній півкулі, запобігти поширенню німецького впливу та захистити американські економічні інтереси. Це втручання приймало різні форми, включаючи військові вторгнення, політичне втручання та економічний примус. Сполучені Штати виправдовували свої дії тим, що вони сприяли розвитку демократії та стабільності в регіоні, але насправді їхня політика часто призводила до політичної нестабільності та соціальних заворушень. Цей інтервенціоністський підхід мав глибокий вплив на політичну структуру латиноамериканських країн, сформувавши їхні політичні системи та загальмувавши їх розвиток [39,с.45].

Економічна політика була ще одним ключовим аспектом зовнішньої політики США в Латинській Америці в міжвоєнний період. Сполучені Штати проводили політику економічної експансії, прагнучи відкрити нові ринки для американських товарів і забезпечити доступ до природних ресурсів. Ця політика часто передбачала експлуатацію латиноамериканських країн заради їхніх ресурсів і робочої сили, що призводило до економічної залежності та недорозвиненості. Уряд США запровадив торговельні бар'єри, маніпулював обмінними курсами та змусив латиноамериканські країни прийняти економічну політику, яка сприяла американським інтересам. Ця політика мала значний вплив на економічний розвиток країн Латинської Америки, сприяючи бідності, нерівності та політичній нестабільності.

Політична нестабільність, викликана втручанням США в Латинську Америку, стала суттєвим наслідком зовнішньої політики країни в міжвоєнний період. Уряд США часто підтримував авторитарні режими, дружні до американських інтересів, що призводило до придушення демократичних рухів і порушення прав людини. Сполучені Штати також втручалися у внутрішні справи країн Латинської Америки, підтримуючи державні перевороти та революції, які

відповідали американським інтересам. Це втручання часто призводило до політичної нестабільності та соціальних хвилювань, перешкоджаючи розвитку демократичних інститутів і громадянського суспільства. Спадщина втручання США в Латинську Америку продовжує формувати політичний ландшафт регіону сьогодні, підкреслюючи тривалий вплив зовнішньої політики на внутрішню політику.

У міжвоєнний період зовнішня політика США щодо Азії характеризувалася поєднанням економічних і політичних інтересів[4]. США прагнули зберегти своє домінуюче становище в регіоні, проводячи політику щодо Японії та Китаю, яка забезпечувала б доступ до їхніх ринків і ресурсів. Політика відкритих дверей, спрямована на забезпечення рівних торговельних прав для всіх іноземних держав у Китаї, була ключовим компонентом зовнішньої політики США в регіоні. Однак ця політика зустріла опір Японії, яка прагнула створити власну сферу впливу в Китаї. Ця напруга між США та Японією зрештою сприяла б зростанню мілітаризму в Японії.

Вплив зовнішньої політики США на зростання мілітаризму в Японії неможливо переоцінити. Оскільки США намагалися зберегти свої позиції в регіоні, Японія почала відчувати дедалі більшу загрозу. Підтримка Китаю з боку США та їх спротив японській експансії в регіоні призвели до зростання почуття обурення серед японських лідерів. Це невдоволення було ще більше підігріто економічними санкціями, запровадженими США у відповідь на вторгнення Японії в Китай. Ізоляція та економічні труднощі, що виникли в результаті цього, сприяли зростанню мілітаризму в Японії, що зрештою призвело до її участі у Другій світовій війні [48,с.211].

На завершення зовнішня політика США щодо Азії в міжвоєнний період мала значний вплив на політичну структуру регіону. Економічні та політичні інтереси США в регіоні призвели до політики щодо Японії та Китаю, яка зрештою сприяла зростанню мілітаризму в Японії. Хоча політика відкритих дверей була спрямована на забезпечення рівних торговельних прав, зустріла опір і зрештою сприяла напруженості між США та Японією. Вплив зовнішньої політики США на

регіон підкреслює важливість розуміння складних відносин між націями та наслідків їхніх дій на глобальній арені.

У міжвоєнний період зовнішня політика США щодо Європи характеризувалася політикою ізоляціонізму. Версальський договір, який завершив Першу світову війну, був відхилений Сенатом США, і країна не приєдналася до Ліги Націй. Ця політика була обумовлена бажанням уникнути зв'язування альянсів і конфліктів за кордоном і зосередитися на внутрішніх проблемах. Однак така позиція не означала, що США повністю вийшли з міжнародних справ. Натомість країна проводила політику м'якої сили, яка передбачає використання культурного та економічного впливу для досягнення зовнішньополітичних цілей. США продовжували торгувати з Європою, а американські компанії інвестували значні кошти в континент, сприяючи відбудові Європи після війни.

Велика депресія мала значний вплив на зовнішню політику США щодо Європи. Економічна криза призвела до зміни пріоритетів, і уряд США зосередився на внутрішніх питаннях, зокрема на реалізації політики Нового курсу. В результаті США стали менше втручатися в європейські справи і переключили свою увагу на Латинську Америку і Далекий Схід. Однак США брали участь у переговорах щодо Пакту Келлога-Бріана, який відмовлявся від війни як інструменту національної політики, а також країна підписала Лондонський морський договір, який обмежував морські озброєння. Ці дії демонструють, що, незважаючи на політику ізоляціонізму, США продовжували відігравати важливу роль у міжнародних справах.

США також взяли участь у Лізі Націй, хоча й не стали членом. Країна підтримувала цілі організації та брала участь у її діяльності, але не бажала бути зв'язаною її рішеннями. Уряд США був стурбований тим, що приєднання до Ліги скомпрометує його суверенітет і здатність діяти у власних інтересах. Крім того, уряд США не бажав бути втягнутим у конфлікти, які безпосередньо не торкалися інтересів його національної безпеки. Загалом зовнішня політика США щодо Європи у міжвоєнний період характеризувалася прагненням уникнути зв'язування альянсів і конфліктів, водночас беручи участь у міжнародних справах за

допомогою «м'якої сили» та обмеженої участі в міжнародних організаціях [56,с.118].

Зовнішня політика США у міжвоєнний період відіграла значну роль у становленні авторитарних режимів у Латинській Америці. Уряд США підтримував і навіть призначав авторитарних лідерів у таких країнах, як Нікарагуа, Гондурас і Гватемала. Ця підтримка часто мотивувалася економічними інтересами та бажанням зберегти політичну стабільність у регіоні. Однак ці дії мали довгострокові негативні наслідки, оскільки багато з цих режимів були жорстокими та репресивними, що призвело до масових порушень прав людини та політичної нестабільності.

Політика невтручання уряду США в Європі в міжвоєнний період також мала значний вплив на піднесення фашистських режимів. Уряд США не втручався в громадянську війну в Іспанії, що дозволило фашистським силам під проводом Франциско Франко отримати владу. Так само уряд США не займав рішучу позицію проти нацистської Німеччини до початку Другої світової війни. Ця політика невтручання дозволила фашистським режимам отримати владу та розширити свій вплив, що зрештою призвело до початку Другої світової війни.

Політика США щодо Радянського Союзу та комунізму в міжвоєнний період характеризувалася ворожістю та підозрілістю. Уряд США розглядав комунізм як загрозу своїм політичним та економічним інтересам, і це призвело до політики стримування та протидії радянському експансіонізму. Ця політика мала суттєві наслідки для політичної структури США, оскільки призвела до зростання антикомуністичних настроїв і реалізації таких політик, як червоний страх і маккартизм. Страх перед комунізмом і бажання стримати його поширення також вплинули на зовнішню політику США в інших регіонах, таких як Азія та Латинська Америка. Загалом зовнішня політика США у міжвоєнний період мала значний вплив на політичну структуру країни, а також на світову політику та становлення авторитарних режимів. Дії та політика уряду США в цей період мали довготривалі наслідки для міжнародних відносин і сформували хід світової історії.

Зовнішня політика США у міжвоєнний період мала значний вплив на американську громадськість. Рішення уряду США втрутитися в європейські справи та приєднатися до Першої світової війни викликало неоднозначну реакцію американського народу. Хоча одні підтримували інтервенцію, інші виступали проти неї, вважаючи це відходом від позиції невтручання країни. Дебати щодо зовнішньої політики тривали протягом міжвоєнного періоду, коли багато американців виступали за повернення до ізоляціонізму. Такий поділ у суспільстві підкреслює вплив зовнішньої політики на внутрішню політику та необхідність того, щоб політики зважали на думки та ставлення американського народу [57,с.80].

Зовнішня політика відіграла вирішальну роль у президентських виборах у міжвоєнний період. Кандидати часто проводили агітацію на своїх зовнішньополітичних платформах, висвітлюючи свої плани щодо міжнародних відносин і своє бачення ролі Америки у світі. Наприклад, обіцянка Франкліна Д. Рузвельта зберігати нейтралітет у перші роки Другої світової війни допомогла йому виграти президентство в 1940 році. Це демонструє важливість зовнішньої політики у формуванні внутрішньої політики та її потенціал для впливу на громадську думку та впливу на вибори результати.

Зовнішня політика США також мала значний вплив на економіку міжвоєнного періоду. Участь країни в Першій світовій війні та подальші спроби відбудувати Європу за допомогою плану Маршалла мали глибокий вплив на американську економіку. Втручання уряду в економіку за допомогою такої політики, як протекціонізм і Новий курс, ще більше демонструє зв'язок між зовнішньою політикою та внутрішньою економікою. Взаємозалежність між зовнішньою політикою та економікою підкреслює необхідність цілісного підходу до розробки політики, який враховує взаємозв'язок різних аспектів суспільства. Загалом міжвоєнний період був критичним для формування зовнішньої політики США та її впливу на внутрішню політику та економіку. Вплив зовнішньої політики на американську громадськість, президентські вибори та економіку

підкреслює необхідність для політиків враховувати різні наслідки своїх рішень і потенційні наслідки для різних аспектів суспільства.

Зовнішня політика США в міжвоєнний період була піддана різкій критиці через її втручання в Латинську Америку. Уряд США запровадив таку політику, як доктрина Монро, яка мала на меті обмежити європейський вплив у Західній півкулі. Однак ця політика призвела також до втручання США у справи країн Латинської Америки, часто підтримуючи авторитарні режими та придушуючи народні повстання. Критики стверджували, що це втручання підірвало демократію та права людини в регіоні, а також зашкодило відносинам США з південними сусідами. Зосередження уряду США на власних інтересах у Латинській Америці за рахунок суверенітету та стабільності регіону викликало значну критику з боку як внутрішніх, так і міжнародних гравців.

У той же час США також критикували за їх ізоляціоністську політику щодо Європи в міжвоєнний період. Коли фашистські режими прийшли до влади в Німеччині та Італії, уряд США здебільшого залишався нейтральним і не втручався в ескалацію напруженості, яка зрештою призвела до Другої світової війни. Критики стверджували, що США нехтують своїми обов'язками як глобальної наддержави та не в змозі підтримувати свої цінності демократії та прав людини. Ця позиція невтручання також мала значні наслідки для США, оскільки вони зрештою були змушені вступити у війну, щоб захистити власні інтереси та безпеку [50,с.308-309].

Іншою критикою зовнішньої політики США в міжвоєнний період було її невтручання у піднесення фашистських режимів. У той час як уряд США залишався переважно нейтральним, інші країни, такі як Великобританія та Франція, активно намагалися стримати поширення фашизму. Критики стверджували, що США знову віддають перевагу власним інтересам над глобальною стабільністю та безпекою. Ця неспроможність діяти перед обличчям фашистської агресії зрештою мала руйнівні наслідки для світу, включаючи Голокост і загибель мільйонів людей у Другій світовій війні. Бездіяльність уряду

США протягом цього періоду залишається предметом значної критики та дискусій серед науковців і політиків.

Зовнішня політика США у міжвоєнний період мала значний вплив на світову арену, формуючи політичний ландшафт того часу. Одним із ключових напрямів зовнішньої політики США цього періоду була реалізація політики «м'якої сили», яка мала на меті здійснення впливу культурними та економічними засобами. План Маршалла, запропонований держсекретарем США Джорджем Маршаллом, був яскравим прикладом такого підходу, який надавав економічну допомогу країнам Західної Європи для відновлення після Другої світової війни. Ця політика не лише допомогла зміцнити зв'язки між США та їхніми союзниками, але й сприяла ширшій стабілізації світової економіки та політичного порядку.

Уроки зовнішньої політики США в міжвоєнний період продовжують інформувати сучасні підходи до міжнародних відносин. США вийшли з Другої світової війни сильною державою, частково завдяки своїй зовнішній політиці в міжвоєнний період. Економічна ситуація, структура та розвиток країни в цей час, а також її підхід до зовнішньої політики відіграли вирішальну роль у формуванні її позиції як світової наддержави. Ідеологія неолібералізму уряду США, яка наголошувала на активному втручанні держави в економіку, також мала значний вплив на зовнішню політику США в цей час. Ці уроки продовжують інформувати зовнішню політику США сьогодні, причому підхід країни до міжнародних відносин все ще керується бажанням зберегти свою позицію світового лідера.

Тривалий вплив зовнішньої політики США в міжвоєнний період можна побачити в постійній ролі країни у світовій політиці. США стали постійним фактором європейської політики, формуючи політичний та економічний ландшафт регіону. Економічна міць і політичний вплив країни продовжують суттєво впливати на міжнародні відносини, а зовнішня політика США залишається вирішальним фактором у формуванні світового порядку. Оскільки США продовжують орієнтуватися на свою роль у світовому співтоваристві,

уроки, отримані з їх зовнішньої політики в міжвоєнний період, залишаються актуальними та продовжують керувати їх підходом до міжнародних відносин.

Висновок до другого розділу

Наслідки Першої світової війни мали значний вплив на американське суспільство та політику. Війна викликала відчуття розчарування, і багато американців поставили під сумнів участь країни в конфлікті. Війна також призвела до значних змін в американському суспільстві, включаючи появу нових соціальних і політичних рухів, таких як рух за жіноче виборче право та рух за громадянські права. Ці зміни сформуєть американське суспільство та політику на роки вперед, підкреслюючи вплив зовнішньої політики на внутрішні процеси.

Ізоляціонізм відігравав значну роль у американській зовнішній політиці міжвоєнного періоду. Доктрина Монро, яка була створена на початку 19 століття, наголошувала на неутручанні в міжнародні справи, і ця політика була продовжена після Першої світової війни. Багато американців вважали, що втягнення країни у війну було помилкою і що країна повинна зосередитися на внутрішніх справах, а не на міжнародних. Ця ізоляціоністська позиція формувала американську зовнішню політику протягом більшої частини міжвоєнного періоду, ще більше підкреслюючи вплив зовнішньої політики на внутрішні процеси.

Велика депресія мала значний вплив на зовнішню та внутрішню політику США. Економічна криза призвела до зміни американських пріоритетів, коли уряд все більше зосереджувався на вирішенні внутрішніх проблем, а не міжнародних. Цей зсув відобразився на американській зовнішній політиці, коли країна стала менш залученою в міжнародні справи. Уряд також запровадив низку внутрішніх заходів, спрямованих на подолання економічної кризи, включаючи Новий курс, який наголошував на державному втручанні в економіку. Ця політика формувала б американське суспільство та політику на роки вперед, підкреслюючи вплив зовнішньої політики на внутрішні процеси.

Розділ 3. Значення та наслідки внутрішньої та зовнішньої політики США у міжвоєнний період

3.1 Аналіз внутрішнього політичного та соціального становища

Міжвоєнний період у США ознаменувався значними економічними змінами, зокрема економічним бумом і зростанням споживацтва. Період між 1922 і 1929 роками, відомий як «бурхливі двадцяті», характеризувався сплеском промислового зростання та технологічного прогресу, що призвело до зростання виробництва та процвітання. Цей економічний бум призвів до зростання споживацтва, коли люди витрачали більше на відпочинок і предмети розкоші. Внутрішня політика уряду в цей час керувалася ідеологією неолібералізму, яка виступала за активне втручання держави в економіку. Це економічне процвітання мало значний вплив на соціальний і політичний ландшафт США, і багато американців відчували нове багатство та бажання вести більш сучасний спосіб життя [45,с.101].

У міжвоєнний період США прийняли політику ізоляціонізму та невтручання у зовнішні справи. На такий курс зовнішньої політики вплинуло бажання уникнути заплутувань і конфліктів, які призвели до Першої світової війни. Однак ця політика не була абсолютною, і США продовжували використовувати свою м'яку силу через культурні та економічні засоби. З часом ставлення США до зовнішньої політики змінилося, і вони стали активним союзником інших країн у Другій світовій війні. На цю зміну вплинула низка факторів, у тому числі поява тоталітарних режимів у Європі та загроза, яку вони становили для глобальної стабільності.

Міжвоєнний період у США також був відзначений значними соціальними змінами, зокрема виборчими правами жінок та збільшенням соціальних свобод. Жіночий суфражистський рух був активним протягом десятиліть, і в 1920 році була ратифікована 19-та поправка до Конституції США, яка надала жінкам право голосу. Це стало важливою віхою в боротьбі за гендерну рівність і ознаменувало переломний момент в американській історії. У міжвоєнний період також зросли

соціальні свободи, зі зміною ставлення до сексуальності, гендерних ролей і раси. Ці зміни знайшли відображення в мистецтві, літературі та музиці того часу з появою нових культурних рухів, таких як Гарлемське Відродження. Загалом міжвоєнний період у США характеризувався значними економічними, політичними та соціальними змінами, які визначили майбутнє країни.

Міжвоєнний період у США ознаменувався значними культурними зрушеннями, включаючи підйом епохи джазу та появу флєперів. Епоха джазу, яка характеризується популяризацією джазової музики, танців і моди, представляла собою відхід від традиційних соціальних норм і цінностей. Флєперки, молоді жінки, які кинули виклик гендерним ролям і очікуванням суспільства, стали іконами епохи, втілюючи нове відчуття звільнення та незалежності. Цей культурний зсув відобразився в літературі, мистецтві та популярних ЗМІ, а також у зміні ставлення до статі, сексуальності та індивідуалізму.

Іншим важливим аспектом міжвоєнного періоду в США було впровадження сухого закону, який мав на меті зменшити споживання алкоголю та пов'язані з ним соціальні проблеми. Однак ця політика призвела до зростання організованої злочинності, оскільки бутлегерство та спікери стали поширеними. Епоха заборони ознаменувалася появою сумнозвісних гангстерів, таких як Аль Капоне, які стали символами беззаконня та корупції. У цей період також відбулося зростання ФБР, яке було створено для боротьби з організованою злочинністю та забезпечення виконання законів про заборону.

Міжвоєнний період у США також був відзначений розвитком мас-медіа та появою Голлівуду як домінуючої сили в індустрії розваг. Розвиток радіо, кіно та друкованих засобів масової інформації дозволив поширювати нові ідеї, цінності та культурні тенденції в національному масштабі. Голлівудські фільми, зокрема, відіграли значну роль у формуванні американської культури, оскільки вони представляли ідеалізовані образи американського життя та цінностей. У цей період також зародилася культура знаменитостей, оскільки актори та актриси стали відомими іменами та символами гламуру та успіху [34,с.218-219].

Велика депресія, яка тривала з 1929 по 1933 рік, мала значний вплив на американське суспільство. Економічні причини Великої депресії були комплексними, але її перш за все спричинив крах фондового ринку в жовтні 1929 року. Наслідки Великої депресії були жахливими, з масовим безробіттям, банкрутствами та викупом майна. Економічний спад вплинув на американське суспільство: багато людей намагалися звести кінці з кінцями.

Реакцію президента Гувера на Велику депресію критикували як неадекватну. Він вірив у підхід *laissez-faire* до економіки та вагався щодо втручання в ринок. Однак його відповідь була сприйнята як неефективна, і він ставав дедалі непопулярнішим серед американської громадськості. Багато людей звинувачували його в економічних негараздах країни. Незважаючи на його зусилля щодо впровадження програм громадських робіт і регулювання цін, Велика депресія продовжувала нищити американське суспільство.

Соціальний вплив Великої депресії був значним. Багато людей втратили роботу, домівку та заощадження та були змушені покладатися на державну допомогу, щоб вижити. Депресія також призвела до зростання бездомності, злочинності та проблем із психічним здоров'ям. Соціальні реформи, які були запропоновані до Великої депресії, тривалий час блокувалися, оскільки уряд зосереджувався на подоланні економічної кризи. Велика депресія мала глибокий вплив на американське суспільство, сформувавши політику та соціальну політику країни на роки вперед.

Новий курс, запроваджений президентом Франкліном Д. Рузвельтом у відповідь на Велику депресію, був серією програм, спрямованих на стимулювання економіки США та запровадження централізованого планування. Програми Нового курсу включали такі заходи, як створення Цивільного корпусу збереження, який забезпечував роботою молодих чоловіків, і Адміністрації розвитку робіт, яка залучала мільйони людей до проектів громадських робіт. Ці програми допомогли стимулювати економічне зростання та надали вкрай необхідну допомогу американцям, які переживали труднощі під час Великої депресії. Новий курс став значним відхиленням від політики *laissez faire*

попередніх адміністрацій і ознаменував нову еру державного втручання в економіку США.

Незважаючи на свої успіхи, Новий курс зіткнувся зі значною опозицією та критикою з деяких сторін. Критики стверджували, що Новий курс представляв собою перевищення повноважень уряду і що він загрожував індивідуальним свободам і вільному ринку. Дехто також стверджував, що Новий курс не зайшов достатньо далеко у вирішенні основних причин Великої депресії. Незважаючи на це, «Новий курс» залишався популярною та впливовою програмою, і його спадок все ще можна побачити в багатьох програмах соціального забезпечення та урядовому втручанні в економіку, які існують сьогодні.

Президентство Рузвельта та Новий курс мали глибокий вплив на американську політику та суспільство. Лідерство Рузвельта під час Великої депресії допомогло відновити віру в уряд і його здатність задовольняти потреби людей. Програми Нового курсу допомогли створити робочі місця та стимулювати економічне зростання, а також заклали основу для багатьох програм соціального забезпечення, які існують сьогодні. Спадщину Рузвельта також можна побачити в його зовнішній політиці, яка характеризувалася відданістю протидії поширенню комунізму та просуванню американських інтересів. Загалом, президентство Рузвельта та Новий курс стали значним поворотним моментом в американській історії, ознаменували перехід до більшого державного втручання в економіку та більшої уваги до програм соціального забезпечення.

Міжвоєнний період ознаменувався зростанням тоталітаризму в Європі, зокрема фашистського та нацистського режимів в Італії та Німеччині. Для цих режимів були характерні авторитарне правління, агресивна зовнішня політика, придушення особистих і громадянських свобод. У відповідь на ці події Сполучені Штати прийняли політику ізоляціонізму, відображену в Актах про нейтралітет 1930-х років. Ця політика мала на меті утримати Сполучені Штати від європейських конфліктів і уникнути участі в новій світовій війні. Однак, оскільки напруга в Європі продовжувала зростати, підтримувати цю політику ставало все важче.

Шлях до Другої світової війни був сповнений випробувань для Сполучених Штатів, оскільки країна намагалася збалансувати своє прагнення до нейтралітету та свою відданість глобальній стабільності. Агресивна зовнішня політика фашистських режимів, включаючи анексію Німеччиною Австрії та вторгнення до Польщі, зрештою призвела до вступу Америки у війну. Сполучені Штати відіграли вирішальну роль у перемозі союзників, надавши значні ресурси та людську силу для військових зусиль. Однак ця перемога дісталася великою ціною: мільйони втрачених життів і значна шкода глобальній інфраструктурі та економіці.

Загалом міжвоєнний період був часом значних політичних і соціальних змін у Сполучених Штатах і Європі. Зростання тоталітаризму в Європі кинуло виклик американським цінностям і змусило країну переглянути свою зовнішню політику. Політика ізоляціонізму, хоч і мала добрі наміри, зрештою виявилася нежиттєздатною перед обличчям глобального конфлікту. Вступ Сполучених Штатів у Другу світову війну став переломним моментом у світовій історії, оскільки країна стала наддержавою та лідером у боротьбі з тоталітаризмом. Уроки, отримані в цей період, продовжують формувати американську зовнішню політику та міжнародні відносини донині [22,с.54-55].

Міжвоєнний період у США ознаменувався значними робочими заворушеннями та страйками. У період після Першої світової війни відбувся сплеск трудового активізму, коли працівники різних галузей вимагали кращої оплати праці, покращення умов праці та більшої гарантії роботи. Це призвело до серії страйків і протестів, включаючи страйк поліцейських Бостона 1919 року та страйк сталі 1919-1920 років. Велика депресія ще більше загострила ситуацію, коли рівень безробіття різко зріс, а працівники зіткнулися з ще більшими економічними труднощами. Робітничий рух відіграв вирішальну роль у захисті прав робітників у цей період, підкреслюючи необхідність колективних переговорів та об'єднання в профспілки.

Зростання профспілок і колективних переговорів було значним подією в міжвоєнний період. Робітники почали об'єднуватися в профспілки, щоб

домовитися з роботодавцями про кращі зарплати, пільги та умови праці. Американська федерація праці (AFL) стала відомою профспілкою в цей час, що представляє працівників різних галузей. Колективні договори допомогли встановити мінімальні стандарти оплати праці та умови праці, покращивши життя багатьох працівників. У міжвоєнний період членство в профспілках значно зросло, до кінця 1930-х років до профспілок приєдналися мільйони робітників.

Незважаючи на досягнення, досягнуті робітничим рухом, реакція уряду часто була ворожою, серед багатьох політиків і лідерів бізнесу переважали антипрофспілкові настрої. Червоний страх 1920-х років підживив побоювання щодо проникнення комуністів у профспілки, що призвело до репресій уряду та обмежень профспілкової діяльності. Прийняття Закону Тафта-Хартлі в 1947 році ще більше обмежило владу профспілок, ускладнивши для робітників організацію та страйки. Реакція уряду на робітничий рух у міжвоєнний період підкреслює складні відносини між робітництвом і політикою в США, коли напруга між правами працівників і корпоративними інтересами продовжує формувати політичний дискурс сьогодні.

Міжвоєнний період у Сполучених Штатах ознаменувався впровадженням законів Джима Кроу та широко поширеною практикою сегрегації. Ці закони посилювали расову сегрегацію в громадських місцях, включаючи школи, житло та транспорт, і закріплювали дискримінацію та нерівність. Афроамериканці зіткнулися зі значними перешкодами в освіті, працевлаштуванні та участі в політичному житті, а також зазнавали насильства та залякування з боку прихильників переваги білої раси. Епоха Джима Кроу представляла низьку точку в американських громадянських правах, і її спадщина продовжувала формувати расові відносини в Сполучених Штатах протягом наступних десятиліть.

Незважаючи на виклики, пов'язані із законами Джима Кроу та сегрегацією, у міжвоєнний період також виник активний рух за громадянські права та широка активність. Афроамериканські лідери, такі як W.E.B. Дю Буа та Маркус Гарві виступали за рівність і розширення прав і можливостей, а такі організації, як Національна асоціація сприяння розвитку кольорового населення (NAACP) і

Національна міська ліга, працювали над просуванням громадянських прав і соціальної справедливості. Рух за громадянські права набрав обертів у 1950-х і 1960-х роках, кульмінацією якого стало прийняття знакових законів, таких як Закон про громадянські права 1964 року та Закон про виборчі права 1965 року [23,с.118-119].

Незважаючи на зусилля активістів громадянських прав, расова напруженість і насильство продовжували мучити американське суспільство протягом усього міжвоєнного періоду. У містах по всій країні спалахували расові заворушення, які часто викликані випадками жорстокості поліції чи іншими формами дискримінації. Афроамериканці стикалися з постійною дискримінацією та насильством, і багато білих американців чинили опір зусиллям сприяти расовій рівності та інтеграції. Спадщина цієї напруженості продовжує формувати американське суспільство сьогодні, оскільки країна бореться з проблемами системного расизму та соціальної справедливості.

У міжвоєнний період у США спостерігався підйом консерватизму та політичної поляризації, консервативний рух набирав обертів, а червоний страх підживлював антикомуністичні настрої. Консервативний рух характеризувався прагненням зберегти традиційні цінності та протистояти прогресивним соціально-політичним змінам. Червоний страх, який почався після російської революції, став причиною широкого поширення комуністичного проникнення в США, що призвело до хвилі політичних репресій і переслідування лівих осіб і організацій. Ці консервативні та антикомуністичні настрої мали значний вплив на американську політику та суспільство, сформувавши політичний ландшафт країни на десятиліття вперед.

У міжвоєнний період також зміцнилася двопартійна система в американській політиці. Цей період був відзначений зростаючою політичною поляризацією, де Демократична та Республіканська партії ставали все більш ідеологічно відмінними та поляризованими. Цю поляризацію спричинив низка факторів, у тому числі червоний страх, економічні кризи та соціальні та культурні зміни. Двопартійна система та політична поляризація продовжують формувати

американську політику та суспільство сьогодні, причому обидві партії дедалі більше закріплюються у своїх ідеологіях та позиціях.

Вплив консерватизму та політичної поляризації в міжвоєнний період все ще можна побачити в американській політиці та суспільстві сьогодні. Поляризація двопартійної системи призвела до відсутності компромісу та співпраці в Конгресі, сприяючи політичному глухому куту та зростаючому відчуттю розчарування серед американської громадськості. Консервативний рух також мав тривалий вплив, оскільки консервативні цінності та ідеї продовжували формувати американську політику та суспільство, особливо в таких сферах, як релігія, соціальні проблеми та економічна політика. Загалом міжвоєнний період був критичним періодом в американській історії, сформувавши політичний і соціальний ландшафт країни таким чином, що продовжує резонувати й сьогодні.

3.2 Визначення внеску США у світову політику та економіку

Внесок США у світову політику та економіку стосується ролі, яку Сполучені Штати відіграють у формуванні глобальних справ, включаючи економічну політику, міжнародні відносини та питання безпеки. Цей внесок визначається діями та політикою уряду США, а також впливом американської культури, технологій та інновацій на світовій арені. США були головним гравцем у світовій політиці та економіці вже більше століття, і їхній вплив на ці сфери був значним і далекосяжним.

Важливість внеску США у світову політику та економіку неможливо переоцінити. США є найбільшою економікою світу та великою військовою державою, яка має значний вплив на світові події. Його політика та дії мають прямий вплив на життя людей у всьому світі, від торговельних угод до іноземної допомоги до військового втручання. США також є лідером у просуванні демократичних цінностей, прав людини та вільної ринкової економіки, що допомогло сформувати глобальний політичний ландшафт.

США мають довгу та складну історію участі у світовій політиці та економіці. Від будівництва трансконтинентальної залізниці в 19 столітті до

прийняття Конституції США в 1787 році США відігравали значну роль у формуванні власної економічної та політичної долі. Після Другої світової війни США стали супердержавою з домінуючою роллю у світових справах. США також зіграли вирішальну роль у відбудові Західної Європи через план Маршалла, який надав економічну допомогу країнам, спустошеним війною. З плином часу економічна та політична влада Сполучених Штатів змінилася разом із зростанням інших глобальних держав і динамікою зміни міжнародної системи. Однак США продовжують відігравати значну роль у формуванні світової політики та економіки сьогодні, їх політика та дії мають глибокий вплив на світову спільноту [27,с.68].

Сполучені Штати відіграють значну роль у просуванні політики вільної торгівлі в усьому світі. США були рішучими прибічниками зменшення торговельних бар'єрів і збільшення економічної інтеграції між країнами. Країна відіграла важливу роль у створенні міжнародних торгових угод, таких як Північноамериканська угода про вільну торгівлю (NAFTA) і Транстихоокеанське партнерство (TPP). Ці угоди сприяли розвитку вільної торгівлі та створенню більш відкритої та інтегрованої глобальної економіки. США також є ключовим гравцем у Світовій організації торгівлі (СОТ), метою якої є сприяння вільній і справедливій торгівлі між країнами-членами.

США також відіграли значну роль у лібералізації світового ринку. Країна була рішучим прихильником зменшення державного втручання в економіку та просування ринкових підходів до економічного розвитку. США підтримують принципи політики відкритих дверей, яка виступає за вільну торгівлю та відкриті ринки. США також є ключовим гравцем у просуванні економічних реформ у країнах, що розвиваються, надаючи фінансову та технічну допомогу для підтримки ринкових реформ.

США уклали численні міжнародні торгові угоди з країнами по всьому світу. Ці угоди допомогли сприяти економічному зростанню та розвитку шляхом зменшення торговельних бар'єрів і розширення доступу до ринку. США також відіграли значну роль у переговорах щодо колективних угод між країнами, таких

як Генеральна угода з тарифів і торгівлі (ГАТТ) і СОТ. Ці угоди допомогли створити більш відкриту та інтегровану глобальну економіку, сприяючи економічному зростанню та розвитку в усьому світі. США також були ключовим гравцем у просуванні економічних реформ у країнах, що розвиваються, надаючи фінансову та технічну допомогу для підтримки ринково-орієнтованих реформ.

Політика та програми зовнішньої допомоги США були значним аспектом внеску країни у світову політику та економіку. Уряд США надає допомогу країнам, що розвиваються з 1940-х років, причому План Маршалла є однією з найвідоміших програм допомоги. Зараз США надають іноземну допомогу країнам у різних формах, включаючи економічну та військову допомогу, гуманітарну допомогу та допомогу розвитку. Агентство США з міжнародного розвитку (USAID) є основним агентством, відповідальним за управління програмами іноземної допомоги. Місія USAID полягає в сприянні економічному зростанню, демократії та стабільності в країнах, що розвиваються, через цільові програми допомоги [21,с.15].

Вплив допомоги США на країни, що розвиваються, був предметом дискусій і ретельного вивчення. Прихильники програм допомоги США стверджують, що вони сприяли значному покращенню охорони здоров'я, освіти та економічного розвитку в країнах-реципієнтах. Наприклад, USAID відіграє важливу роль у забезпеченні доступу до чистої води, покращенні здоров'я матері та дитини та просуванні сталого сільського господарства в країнах, що розвиваються. Проте критики політики зовнішньої допомоги США стверджують, що вона була неефективною для досягнення поставлених цілей. Деякі критики також стверджують, що програми допомоги США сприяли збереженню бідності та залежності в країнах, що розвиваються.

Критика політики зовнішньої допомоги США включає занепокоєння щодо відсутності прозорості та підзвітності в програмах допомоги. Критики стверджують, що програми допомоги часто керуються політичними міркуваннями, а не справжніми гуманітарними проблемами, і що допомога іноді використовується для просування інтересів США, а не для користі країн-

одержувачів. Крім того, деякі критики стверджують, що програми допомоги США сприяли збереженню корупції в країнах-одержувачах. Незважаючи на цю критику, програми зовнішньої допомоги США продовжують відігравати значну роль у глобальних зусиллях розвитку, а уряд США залишається одним із найбільших донорів іноземної допомоги у світі.

Збройні сили США відіграють значну роль у підтримці глобальної безпеки. США були головним постачальником безпеки у світі, і їхні військові брали участь у численних миротворчих місіях і військових інтервенціях по всьому світу. Збройні сили США відіграли важливу роль у запобіганні або припиненні конфліктів, таких як їх участь у Корейській війні, війні в Перській затоці та війні з терором. Збройні сили США також мають значну присутність у багатьох регіонах світу, включаючи Європу, Близький Схід та Азію. Роль американських військових у підтримці глобальної безпеки була вирішальною для сприяння миру та стабільності в усьому світі.

Збройні сили США протягом історії брали участь у численних міжнародних конфліктах. Від Корейської війни до війни в Перській затоці та війни з терором американські військові відігравали значну роль у формуванні результатів цих конфліктів. Участь американських військових у міжнародних конфліктах зумовлювалася різними факторами, зокрема захистом інтересів США, просуванням демократії та прав людини та запобіганням поширенню комунізму й тероризму. Однак участь американських військових у міжнародних конфліктах також піддається критиці за надто втручання та за те, що вона завдає більше шкоди, ніж користі.

Участь американських військових у глобальних справах піддається критиці. Критики стверджують, що інтервенціоністська політика армії США завдала більше шкоди, ніж користі, призвела до загибелі невинних людей, дестабілізації регіонів і посилення антиамериканських настроїв у всьому світі. Критики також стверджують, що зосередженість армії США на військових рішеннях глобальних проблем ігнорує основні причини конфліктів, такі як бідність, нерівність і політична нестабільність. Незважаючи на цю критику, армія США залишається

значним гравцем у світовій політиці та економіці, її військова міць та економічний вплив формують політичний та економічний ландшафт світу [3,с.111-112].

Сполучені Штати відіграють значну роль у міжнародних організаціях, зокрема в ООН. Як член-засновник ООН, США використовували свої дипломатичні ресурси для формування політики та програм організації. США мають постійне місце в Раді Безпеки ООН, що дає їм право вето на будь-яку резолюцію. Крім того, США брали активну участь у вирішенні конфліктів і просуванні миру через свою дипломатію. США також брали участь в інших міжнародних організаціях, таких як Організація Північноатлантичного договору (НАТО), де вони відігравали провідну роль у формуванні глобальної політики та економіки.

Лідерство США в міжнародних організаціях мало значний вплив на світову політику та економіку. Наприклад, реалізація США плану Маршалла в 1947-1952 роках надавала економічну допомогу країнам Західної Європи, сприяючи їх післявоєнному відновленню. Участь США в міжнародних організаціях також сприяла розвитку міжнародного права та норм, а також просуванню прав людини та демократії. Лідерство США в цих організаціях допомогло сформувати глобальний політичний та економічний ландшафт, впливаючи на політику та рішення, які стосуються країн у всьому світі.

Економічна міць США також відіграла значну роль у лідерстві США в міжнародних організаціях. Економіка США є головним джерелом світового технологічного прогресу та центром інновацій. Економічна політика США, така як «нова економічна політика» Ніксона, мала глибокий вплив на світову економіку. Економічна потужність США також дозволила їм впливати на глобальну економічну політику та рішення, такі як участь у G7 та G20. Загалом, лідерство США в міжнародних організаціях мало значний вплив на світову політику та економіку, формуючи політику та рішення, які впливають на країни в усьому світі.

США є одним з найбільших споживачів і виробників енергії в світі. Економіка США базується на приватній власності та гонитві за прибутком, що призвело до значного попиту на енергію для економічного зростання та розвитку. США споживають і виробляють енергію з різних джерел, включаючи викопне паливо, як-от нафта, вугілля та природний газ, а також відновлювані джерела, такі як вітрова, сонячна та гідроенергія. У той час як США історично значною мірою поклалися на викопне паливо, останніми роками спостерігався зсув у бік відновлюваної енергії та зосередження уваги на зміні клімату.

Політика США щодо відновлюваної енергії та зміни клімату має значний вплив на глобальні економічні та екологічні проблеми. США є одним із найбільших викидів парникових газів у світі, і їх енергетична політика має значний вплив на глобальні зусилля по боротьбі зі зміною клімату. США вжили заходів для зменшення свого вуглецевого сліду та сприяння використанню відновлюваних джерел енергії, таких як енергія вітру та сонця, через такі ініціативи, як Управління з енергоефективності та відновлюваної енергії. Однак США також зіткнулися з критикою за вихід із міжнародних угод, таких як Паризька кліматична угода, яка перешкоджала глобальним зусиллям щодо боротьби зі зміною клімату [12,с.44].

Вплив енергетичної політики США на глобальні економічні та екологічні проблеми є значним. Використання відновлюваних джерел енергії може не тільки зменшити викиди парникових газів і уповільнити тенденції глобальної зміни клімату, але також може заощадити світовій економіці до 160 трильйонів доларів протягом наступних 30 років. США мають потенціал лідирувати в цих зусиллях, але їх політика має бути послідовною та зосередженою на сприянні сталим джерелам енергії. Крім того, США повинні збалансувати свої енергетичні потреби зі своїм зобов'язанням зменшити свій вуглецевий слід і сприяти глобальній екологічній стійкості. Координація економічної та енергетичної політики має вирішальне значення для досягнення цих цілей, як продемонстрували зусилля інших країн, таких як Франція, Польща та Японія.

Імміграційна політика США має довгу та складну історію, починаючи з початку 20 століття. Протягом цього часу уряд США докладав зусиль, щоб закріпити лідируючі позиції на світовій політичній арені, що включало розробку імміграційної політики, яка сприяла певним групам людей і виключала інші. Наприклад, імміграційна політика мексиканського уряду відзначалася своєю ліберальністю, тоді як уряд США впроваджував політику, яка сприяла європейським іммігрантам і обмежувала імміграцію з інших частин світу. Ці політики змінювалися з часом, а поточні політики відображають складну мережу законів, постанов і розпоряджень, які продовжують формувати глобальні моделі міграції.

Неможливо переоцінити вплив імміграційної політики США на глобальну міграцію. США є основним пунктом призначення для іммігрантів з усього світу, і їхня політика має значний вплив на потік людей через кордони. Політику уряду США щодо імміграції критикували за її вплив на світову політику та економіку, дехто стверджував, що така політика сприяє нерівності та нестабільності. Наприклад, репресії адміністрації Трампа щодо імміграції у 2018 році викликали обурення в усьому світі, і багато країн висловили занепокоєння щодо впливу на їхніх власних громадян. Імміграційна політика уряду США також була пов'язана з економічним розвитком, коли США стали найбільшою економічною державою у світі після Другої світової війни. Проте критики стверджують, що ця політика сприяла економічній нерівності як у США, так і в усьому світі.

Критика імміграційної політики США та її впливу на світову політику та економіку є складною та багатогранною. Деякі стверджують, що така політика сприяє нерівності та нестабільності, тоді як інші вказують на їхній вплив на економічний розвиток і глобальну стабільність. Проблема імміграції та впливу іммігрантів на національну ідентичність продовжує привертати увагу дослідників, підкреслюючи незмінну важливість цього питання. Зрештою, імміграційна політика уряду США має далекосяжні наслідки, які поширюються далеко за межі власних кордонів, формуючи глобальні моделі міграції та впливаючи на життя мільйонів людей у всьому світі [7,с.109-110].

Сполучені Штати відіграють значну роль у світовій політиці та економіці після закінчення Другої світової війни. Завдяки своїй економічній та військовій могутності США стали світовим лідером, а їх політика та дії формують міжнародний ландшафт. США беруть участь у численних міжнародних угодах, таких як Організація Північноатлантичного договору (НАТО) і Організація Об'єднаних Націй, і є головним гравцем у глобальних економічних установах, таких як Світовий банк і Міжнародний валютний фонд. США також були великим експортером культури та ідей, впливаючи на світ через свою літературу, музику та кіно.

Дивлячись у майбутнє, США, швидше за все, продовжуватимуть відігравати значну роль у світових справах. Будучи провідною економічною та військовою силою світу, США мають можливість формувати міжнародну політику та союзи. Однак США також повинні орієнтуватися в мінливому глобальному ландшафті, з появою держав і зміною економічної динаміки. США потрібно буде адаптуватися до цих змін і співпрацювати з іншими країнами для вирішення глобальних проблем, таких як зміна клімату та економічна нерівність.

Політика та дії США мали значні наслідки для глобальної політики та економіки. Наприклад, очолюване США вторгнення в Ірак у 2003 році призвело до значних геополітичних та економічних наслідків, включаючи дестабілізацію регіону та зростання глобального тероризму. Подібним чином торговельна війна між США та Китаєм і запровадження тарифів мали хвилі впливу на світову економіку, вплинувши на ланцюжки поставок і торговельні відносини. США повинні ретельно розглянути наслідки своєї політики та дій на глобальній арені, беручи до уваги взаємозв'язок світової економіки та потенціал непередбачуваних наслідків. Підсумовуючи, США зробили значний внесок у світову політику та економіку, формуючи міжнародний ландшафт завдяки своїй економічній та військовій могутності та експортуючи свою культуру та ідеї. Оскільки світ продовжує змінюватися, США повинні адаптуватися та співпрацювати з іншими країнами для вирішення глобальних проблем, а також враховувати наслідки своєї політики та дій на глобальній арені.

3.3 Наслідки внутрішньої та зовнішньої політики на подальший розвиток США

Економічна політика відіграє значну роль у формуванні внутрішнього ландшафту Сполучених Штатів. Політика самоусунення держави від регулювання економічних і фінансових процесів, відома як політика *laissez-faire*, була реалізована президентом В. Гардінгом у 1920-х роках. Ця політика була спрямована на зменшення державного втручання в економіку, дозволяючи підприємствам працювати з мінімальним регулюванням. Хоча ця політика призвела до економічного зростання та процвітання в короткостроковій перспективі, вона також сприяла Великій депресії 1930-х років. Навпаки, політика Нового курсу, яку впроваджував президент Франклін Д. Рузвельт, була спрямована на стимулювання економічного зростання через державне втручання та програми соціального забезпечення. Ця політика допомогла стабілізувати економіку та знизити рівень бідності, підкреслюючи значний вплив, який економічна політика може мати на внутрішній ландшафт Сполучених Штатів.

Політика охорони здоров'я є ще одним важливим аспектом внутрішньої політики Сполучених Штатів. Закон про доступне лікування, також відомий як *Obamacare*, був реалізований у 2010 році за адміністрації Обами. Ця політика була спрямована на розширення доступу до медичної допомоги для всіх американців, особливо для тих, хто раніше не був застрахованим або недостатньо застрахованим. Хоча ця політика викликала суперечки та юридичні оскарження, вона призвела до значного збільшення кількості американців із медичною страховкою. Ця політика також сприяла покращенню стану здоров'я багатьох американців, підкреслюючи важливість політики охорони здоров'я у формуванні внутрішнього ландшафту Сполучених Штатів.

Освітня політика має вирішальне значення для формування майбутнього Сполучених Штатів, оскільки вона впливає на здатність країни розвивати кваліфіковану та освічену робочу силу. Закон «Жодна дитина не залишиться позаду», запроваджений у 2001 році за адміністрації Буша, мав на меті покращити

якість освіти в Сполучених Штатах шляхом підвищення підзвітності та стандартів. Хоча ця політика мала добрі наміри, її критикували за наголос на стандартизованому тестуванні та неспроможність вирішити системні проблеми, такі як диспропорції у фінансуванні між школами. Навпаки, адміністрація Байдена запропонувала значні інвестиції в освіту, включаючи збільшення фінансування державних шкіл і розширення доступу до ранньої освіти. Ці політики мають потенціал значно покращити якість освіти в Сполучених Штатах, підкреслюючи важливість освітньої політики у формуванні майбутнього країни.

Торгова політика є важливим аспектом зовнішньої політики, який може вплинути на подальший розвиток США. Сполучені Штати брали участь у численних торгових угодах, включаючи Північноамериканську угоду про вільну торгівлю (NAFTA) і Транстихоокеанське партнерство (TPP). Ці угоди мали різний вплив на економіку США, дехто стверджував, що вони сприяли втраті робочих місць і скороченню виробничої промисловості. Проте інші стверджують, що ці угоди розширили доступ до зовнішніх ринків і стимулювали економічне зростання. Нинішня адміністрація проводить більш протекціоністську торговельну політику, вводячи мита на імпорту з Китаю та інших країн, що призвело до зростання напруженості та невизначеності у світовій економіці.

Ще одним важливим аспектом зовнішньої політики, який може вплинути на подальший розвиток США, є дипломатична політика. Сполучені Штати історично брали участь у міжнародній дипломатії, зосереджуючись на просуванні демократії та прав людини в усьому світі. Були докладені дипломатичні зусилля для вирішення глобальних проблем, таких як зміна клімату, розповсюдження ядерної зброї та тероризм. Однак останні адміністрації зайняли більш односторонній підхід до дипломатії, зосередившись на політиці «Америка перш за все». Такий підхід призвів до напружених відносин із традиційними союзниками та посилення напруженості з суперниками, такими як Китай і Росія.

Військова політика також є важливим аспектом зовнішньої політики, який може вплинути на подальший розвиток США. Сполучені Штати мають найбільшу армію у світі і брали участь у численних військових інтервенціях, включаючи

Корейську війну, війну у В'єтнамі та війну в Перській затоці. Військові витрати були спірним питанням у політиці США, дехто стверджував, що вони необхідні для національної безпеки, а інші стверджували, що вони відволікають ресурси від внутрішніх пріоритетів, таких як освіта та охорона здоров'я. Нинішня адміністрація дотримується більш ізоляціоністської військової політики, зосереджуючись на зменшенні участі США в зовнішніх конфліктах і пріоритетності внутрішніх проблем. Однак останні події, такі як виведення військ з Афганістану, викликали сумніви щодо ефективності цього підходу.

Податкова політика є важливим аспектом економічної політики, і вона має значний вплив на розвиток США. Підхід уряду до оподаткування може вплинути на зростання економіки, рівень зайнятості та розподіл доходів. Податкова політика може заохочувати або перешкоджати інвестиціям, підприємництву та інноваціям. Наприклад, низька ставка податку може стимулювати інвестиції та сприяти розширенню бізнесу, створюючи робочі місця та економічне зростання. З іншого боку, високі податкові ставки можуть перешкоджати інвестиціям і перешкоджати економічному зростанню. Таким чином, податкова політика уряду повинна знайти баланс між отриманням прибутку та сприянням економічному зростанню [43,с.219-220].

Фіскальна політика стосується видатків і бюджетних рішень уряду. Вони відіграють вирішальну роль у формуванні економіки та рівня життя громадян. Фіскальна політика може бути експансійною або скорочувальною, залежно від мети уряду. Експансіоністська політика передбачає збільшення державних витрат, зменшення податків і збільшення пропозиції грошей. Ця політика спрямована на стимулювання економічного зростання та зменшення безробіття. З іншого боку, політика скорочення передбачає зменшення державних витрат, збільшення податків і зменшення пропозиції грошей. Ця політика спрямована на контроль над інфляцією та скорочення бюджетного дефіциту. Уряд повинен знайти баланс між цією політикою, щоб забезпечити економічну стабільність і зростання.

Грошово-кредитна політика означає управління урядом пропозицією грошей і процентними ставками. Федеральна резервна система відповідає за

реалізацію монетарної політики в США. Грошово-кредитна політика може бути експансійною або скорочувальною, залежно від мети уряду. Політика експансії передбачає збільшення пропозиції грошей і зниження процентних ставок. Ця політика спрямована на стимулювання економічного зростання та зменшення безробіття. З іншого боку, скорочувальна політика передбачає зменшення пропозиції грошей і підвищення процентних ставок. Ця політика спрямована на контроль над інфляцією та скорочення бюджетного дефіциту. Уряд повинен забезпечити узгодженість монетарної політики з фіскальною політикою для досягнення економічної стабільності та зростання.

Доступ до медичної допомоги є критичною проблемою в Сполучених Штатах, оскільки мільйони американців не мають належного покриття. Уряд США доклав зусиль для вирішення цієї проблеми за допомогою політики в галузі охорони здоров'я, як-от Закон про доступну медичну допомогу (ACA), який спрямований на розширення доступу до доступної медичної допомоги для всіх американців. Однак вартість медичної допомоги залишається значною перешкодою для багатьох людей, оскільки високі премії та франшизи не дозволяють деяким з них звертатися за необхідною медичною допомогою. Адміністрація Байдена запропонувала нову політику охорони здоров'я, включаючи розширення Medicare і Medicaid, що потенційно може збільшити доступ до медичної допомоги для мільйонів американців.

Витрати на охорону здоров'я в Сполучених Штатах є одними з найвищих у світі, причому витрати на охорону здоров'я складають значну частину ВВП країни. Високі витрати на охорону здоров'я можуть мати значний вплив на економіку, оскільки компанії та окремі особи намагаються дозволити собі необхідну медичну допомогу. Адміністрація Байдена запропонувала заходи щодо зниження вартості медичних послуг, включаючи впровадження контролю над цінами на ліки, що відпускаються за рецептом, і посилення конкуренції серед постачальників медичних послуг. Ця політика може потенційно зменшити фінансовий тягар охорони здоров'я для окремих осіб і підприємств, сприяючи подальшому розвитку економіки США [38,с.143-144].

Якість охорони здоров'я в Сполучених Штатах є ще одним критичним питанням із значними відмінностями в результатах охорони здоров'я серед різних груп населення. Адміністрація Байдена запропонувала заходи щодо усунення нерівності в охороні здоров'я та покращення якості охорони здоров'я, включаючи збільшення фінансування громадських центрів охорони здоров'я та інвестиції в інфраструктуру громадського здоров'я. Підвищуючи якість охорони здоров'я, США можуть потенційно покращити загальні показники здоров'я, зменшити витрати на охорону здоров'я та підвищити економічну продуктивність. Крім того, підвищення якості охорони здоров'я може позитивно вплинути на глобальний статус країни, сприяючи інноваціям і технологічному розвитку. Підсумовуючи, політика охорони здоров'я має значний вплив на подальший розвиток Сполучених Штатів, впливаючи на доступність, вартість та якість медичного обслуговування. Політика, запропонована адміністрацією Байдена, спрямована на вирішення цих критичних проблем, потенційно сприяючи покращенню результатів охорони здоров'я, зниженню витрат на охорону здоров'я та підвищенню економічної продуктивності.

Доступ до освіти є критично важливим аспектом освітньої політики в США. Федеральний уряд запровадив різноманітні програми та ініціативи, щоб забезпечити всім громадянам рівний доступ до освіти, незалежно від їхнього соціально-економічного статусу. Однак, незважаючи на ці зусилля, все ще існують розбіжності в доступі до освіти, особливо в громадах з низьким рівнем доходу та кольорових громадах. Ці відмінності можуть мати значні наслідки для майбутнього розвитку США, оскільки люди, які не мають доступу до освіти, можуть зіткнутися з обмеженими можливостями соціальної та економічної мобільності.

Окрім доступу, ще одним важливим фактором освітньої політики є якість освіти. Якість освіти в США може значно відрізнитися залежно від таких факторів, як місце розташування, фінансування та кваліфікація вчителів. В останні роки зростає занепокоєння щодо якості освіти в США, і деякі експерти припускають, що країна відстає від інших розвинутих країн з точки зору

результатів освіти. Ця тенденція може мати значні наслідки для майбутнього розвитку США, оскільки добре освічене населення має важливе значення для економічного зростання, інновацій та соціального прогресу.

Фінансування освіти є критично важливим компонентом освітньої політики в США. У той час як федеральний уряд забезпечує фінансування освіти, значна частина фінансування освіти надходить від державних і місцевих органів влади. Це може призвести до значної різниці у фінансуванні між заможними та бідними громадами, що може серйозно вплинути на якість освіти, яку отримують студенти. Недостатнє фінансування освіти може призвести до браку ресурсів, застарілого обладнання та нестачі кваліфікованих викладачів, що може негативно вплинути на результати навчання учнів. Вирішення цієї невідповідності у фінансуванні має вирішальне значення для того, щоб усі студенти в США мали доступ до високоякісної освіти та могли повністю розкрити свій потенціал.

Міжнародні торгові угоди мають значний вплив на торговельну політику США та її економіку в цілому. Ці угоди регулюють умови торгівлі між країнами, включаючи тарифи та торговельні бар'єри, які можуть бути встановлені. Наприклад, Транстихоокеанське партнерство (ТРП) вимагало зниження тарифних бар'єрів, сприяння ліберальній торгівлі та інвестиційній політиці. Однак вихід США з ТРП за адміністрації Трампа підкреслив потенційні наслідки внутрішньої політики для міжнародних торгових угод. Вихід США з ТРП може мати негативні економічні наслідки, включаючи потенційну втрату доступу до ринків і зниження економічного зростання.

Тарифи та торговельні бар'єри є ще одним важливим аспектом торгової політики, який може вплинути на економіку США. Введення тарифів і торговельних бар'єрів може захистити вітчизняну промисловість від зовнішньої конкуренції, але також може призвести до торговельних війн і зниження економічного зростання. Наприклад, торговельна війна між США та Китаєм призвела до підвищення тарифів на товари, що призвело до зростання цін для споживачів і зниження економічної активності. Зовнішньополітичні рішення та дії

США також можуть вплинути на торговельні відносини з іншими країнами, що призведе до потенційних економічних наслідків [55,с.211].

Глобалізація справила значний вплив на економіку США, як з позитивними, так і з негативними наслідками. Посилення взаємопов'язаності глобальної економіки призвело до розширення торговельних та інвестиційних можливостей, сприяючи економічному зростанню та створенню робочих місць. Однак глобалізація також призвела до посилення конкуренції з боку іноземних галузей промисловості, що потенційно може призвести до втрати робочих місць і зниження економічного зростання. Зовнішня та внутрішня політика США може вплинути на ступінь участі країни в глобалізації, потенційно вплинувши на її економічний розвиток та конкурентоспроможність.

Дипломатична політика Сполучених Штатів має значний вплив на подальший розвиток країни, зокрема у відносинах із союзниками. Підтримка міцних відносин з іншими країнами може призвести до розширення співпраці в таких сферах, як торгівля, безпека та технології, що може принести користь Сполученим Штатам різними способами. З іншого боку, напружені відносини з союзниками можуть призвести до погіршення співпраці і навіть конфлікту. Внутрішня та зовнішня політика Білла Клінтона в 90-х роках включала зусилля щодо зміцнення відносин із союзниками, такі як створення Північноамериканської угоди про вільну торгівлю (НАФТА) з Канадою та Мексикою. Відносини Сполучених Штатів з Україною також є важливим аспектом їх дипломатичної політики, оскільки країна розглядається як ключовий союзник у Східній Європі.

Вирішальну роль у його подальшому розвитку відіграють і відносини Сполучених Штатів із супротивниками. Ефективне управління цими відносинами може допомогти запобігти конфліктам і сприяти співпраці в сферах взаємного інтересу. Політика ізоляціонізму щодо Європи на початку 20 століття, наприклад, дозволила Сполученим Штатам зосередитися на власному розвитку, не втягуючись у конфлікти та негаразди Старого Світу. Однак ця політика не була стійкою в довгостроковій перспективі, і Сполучені Штати зрештою стали

учасниками Першої та Другої світових війн. Останнім часом відносини Сполучених Штатів з такими країнами, як Росія, Китай і Північна Корея, були серйозним викликом для їх зовнішньої політики.

Міжнародні конфлікти та дипломатичні рішення є ще одним важливим аспектом дипломатичної політики Сполучених Штатів. Залучення країни до вирішення конфліктів у всьому світі має як короткострокові, так і довгострокові наслідки для її подальшого розвитку. Роль Сполучених Штатів у Паризькій мирній конференції після Першої світової війни, наприклад, допомогла сформувати післявоєнний світовий порядок і підготувати основу для майбутніх конфліктів. Зовсім недавно Сполучені Штати брали участь у таких конфліктах, як Громадянська війна в Сирії та триваючий конфлікт в Афганістані, причому ефективність їхніх дипломатичних рішень є предметом постійних дебатів. Практичні наслідки цих конфліктів і дипломатичні рішення можуть мати значний вплив на внутрішню та зовнішню політику Сполучених Штатів, а також на їх економічний і соціальний розвиток [53,с.148].

Військові витрати є ключовим аспектом зовнішньої та внутрішньої політики Сполучених Штатів. Країна постійно інвестує значну частину свого бюджету у військові витрати, у бюджеті на 2022 рік на національну оборону було виділено понад 700 мільярдів доларів. Ці витрати мають значні наслідки для розвитку країни, оскільки можуть вплинути на інші сфери бюджету, такі як освіта, охорона здоров'я та інфраструктура. Крім того, високі військові витрати можуть сприяти збільшенню державного боргу, що може мати довгострокові економічні наслідки.

Національна безпека та оборона також є важливими компонентами зовнішньої політики США. Збройні сили країни відповідають за захист своїх громадян та інтересів як усередині країни, так і за кордоном. Ця відповідальність включає реагування на загрози з боку інших держав, терористичних організацій та інших потенційних джерел шкоди. Проте прагнення до національної безпеки та оборони іноді може відбуватися ціною громадянських свобод і прав людини. Баланс між безпекою та свободою є делікатним, і політики повинні ретельно враховувати наслідки своїх дій.

Військове втручання є ще одним важливим аспектом зовнішньої політики США, оскільки країна часто бере участь у конфліктах та інтервенціях по всьому світу. Хоча військове втручання іноді може бути необхідним для захисту національних інтересів або запобігання гуманітарним кризам, воно також може мати значні наслідки для глобальної політики. Військове втручання може дестабілізувати регіони, створити вакуум влади та загострити існуючі конфлікти. Крім того, вони можуть погіршити дипломатичні відносини між США та іншими країнами, потенційно завдавши шкоди репутації країни в міжнародному співтоваристві. Загалом військова політика Сполучених Штатів має значний вплив на розвиток країни як усередині країни, так і на міжнародному рівні. Політики повинні ретельно зважити наслідки своїх рішень, зваживши переваги національної безпеки та оборони проти потенційних витрат на військові витрати, інтервенцію та ерозію громадянських свобод.

Висновок до третього розділу

Бурхливі двадцяті, період економічного процвітання та культурних змін, ознаменували початок міжвоєнного періоду в Сполучених Штатах. Однак ця ера достатку раптово закінчилася крахом фондового ринку 1929 року, який спровокував глибоку економічну кризу, яка тривала роками. Велика депресія мала далекосяжні наслідки для американського суспільства: мільйони людей втратили роботу, домівки та заощадження. Відповіддю уряду на кризу став «Новий курс» — низка програм і політики, спрямованих на надання допомоги, відновлення та реформи. Новий курс мав значний вплив на американське суспільство, змінивши роль уряду в економіці та суспільстві в цілому.

Новий курс став серйозною зміною ролі уряду в американській економіці в міжвоєнний період. Уряд почав більше брати участь у регулюванні та підтримці економічної діяльності, створивши такі агентства, як Адміністрація національного відновлення та Адміністрація регулювання сільського господарства. Новий курс також створив мережу соціального захисту для американців із впровадженням таких програм, як соціальне забезпечення та страхування на випадок безробіття. Ці ініціативи допомогли зменшити бідність і нерівність в американському

суспільстві та мали тривалий вплив на соціальний та економічний ландшафт країни.

Окрім внутрішньої політики міжвоєнного періоду, зовнішня політика Сполучених Штатів також зазнала значних змін у цей час. Адміністрації Гардінга і Куліджа проводили політику експансії в Латинській Америці та на Далекому Сході. Проте зовнішня політика країни значною мірою характеризувалася ізоляціонізмом з небажанням втручатися в міжнародні справи. Це змінилося з початком Другої світової війни, яка змусила Сполучені Штати активніше включитися у світову політику. Країна стала ключовим гравцем у післявоєнному світі, зайнявши рішучу позицію проти поширення комунізму та впровадивши політику «м'якої сили», яка наголошувала на використанні культурного та економічного впливу для досягнення цілей зовнішньої політики. Міжвоєнний період був вирішальним періодом у формуванні внутрішньої та зовнішньої політики Сполучених Штатів, що мало тривалі наслідки для американського суспільства та світу в цілому.

У міжвоєнний період Сполучені Штати дотримувалися політики ізоляціонізму та нейтралітету, прагнучи уникнути участі в конфліктах і напруженості, що виникали в Європі та Азії. Акти про нейтралітет 1930-х років відображали цей підхід, забороняючи продаж зброї та інших товарів країнам у стані війни та забороняючи американським громадянам подорожувати на кораблях воюючих сторін. Ця політика була мотивована бажанням захистити американські інтереси та уникнути витрат і ризиків іноземних заплутань. Однак ця політика ізоляціонізму також мала наслідки, оскільки вона обмежила здатність Сполучених Штатів впливати на глобальні події та залишила їх неготовими до викликів найближчих років.

Поява тоталітаризму в Європі та Азії стала серйозним викликом американській зовнішній політиці в міжвоєнний період. Піднесення фашистських режимів у Німеччині та Італії, а також мілітаризація Японії загрожували стабільності та безпеці міжнародної системи. Незважаючи на це, Сполучені Штати залишалися в основному осторонь цих подій, зберігаючи свою політику

нейтралітету та невтручання. Така позиція мала наслідки, оскільки дозволила цим режимам розширити свою владу та вплив, що зрештою призвело до початку Другої світової війни.

Вступ Сполучених Штатів у Другу світову війну став значним поворотним моментом у американській зовнішній політиці з далекосяжними наслідками. Рішення вступити у війну було мотивовано низкою факторів, у тому числі нападом на Перл-Харбор і бажанням захистити американські інтереси та цінності. Наслідки цього рішення були глибокими, оскільки Сполучені Штати стали глобальною супердержавою та відіграли провідну роль у формуванні післявоєнного міжнародного порядку. Війна також мала значні внутрішні наслідки, включаючи мобілізацію американської економіки та суспільства та розширення громадянських прав для меншин і жінок.

ВИСНОВОК

Внутрішня політика, проведена урядом США в міжвоєнний період, мала значний вплив на зовнішні відносини країни. Однією з ключових сфер, де відчувався цей вплив, була економічна політика уряду. Орієнтація уряду США на неолібералізм, який передбачав активне втручання держави в економіку, мала прямий вплив на зовнішню політику країни. Економічна політика уряду США була спрямована на просування американського бізнесу та захист американських інтересів, що часто призводило до напруженості з іншими країнами. Наприклад, Закон про тарифи Смута-Хоулі 1930 року, який підвищив тарифи на імпортовані товари, зустрів сильну опозицію з боку інших країн і, як вважається, став причиною Великої депресії.

Крім економічної політики, на зовнішні відносини країни впливала також соціальна політика уряду США. Реалізація політики «м'якої сили», яка передбачала використання культурного та ідеологічного впливу для досягнення зовнішньополітичних цілей, була ключовим аспектом зовнішньої політики США в цей період. Соціальна політика уряду США, така як просування демократії та прав людини, використовувалася для просування американських інтересів за кордоном. Наприклад, підтримка урядом США антикомуністичного руху в Європі була зумовлена бажанням захистити американські інтереси та стримати радянський вплив.

Політична політика уряду США також відіграла роль у формуванні зовнішніх відносин країни в міжвоєнний період. Політика ізоляціонізму уряду США, яка передбачала небажання брати участь у міжнародних справах, була ключовою рисою зовнішньої політики США в цей період. Однак ця політика не була абсолютною, і уряд США також проводив курс на нормалізацію відносин з СРСР. Політична політика уряду США керувалася бажанням захистити американські інтереси та зберегти стабільність, уникаючи при цьому участі в конфліктах, які могли б завдати шкоди економічним і політичним інтересам країни.

У міжвоєнний період США проводили політику ізоляціонізму у сфері міжнародних відносин. Ця політика мала значний вплив на внутрішню політику, оскільки уряд зосереджувався на збереженні нейтральної позиції та уникненні участі в зовнішніх конфліктах. Ізоляціонізм знайшов своє відображення у внутрішній політиці, зокрема у сферах торгівлі та імміграції. Наприклад, уряд запровадив протекціоністські заходи для підтримки національної промисловості, такі як Закон Смута-Хоулі про тарифи 1930 року, який підвищив тарифи на імпортовані товари. Крім того, уряд обмежив імміграцію, ухваливши такі закони, як Закон про імміграцію 1924 року, який обмежив кількість іммігрантів, яким дозволили в'їхати в країну. Ця політика була спрямована на захист американських робочих місць і промисловості, але вона також мала негативні наслідки, такі як посилення наслідків Великої депресії.

На противагу ізоляціонізму, Сполучені Штати перейшли до інтернаціоналізму напередодні Другої світової війни. Ця зміна знайшла відображення у внутрішній політиці, оскільки уряд посилив свою участь в економіці та програмах соціального забезпечення. Наприклад, політика Нового курсу президента Франкліна Д. Рузвельта була спрямована на стимулювання економічного зростання та вирішення соціальних та економічних проблем, викликаних Великою депресією. Уряд запровадив такі програми, як «Управління прогресу робіт», яка забезпечила роботою мільйони безробітних американців, і Закон про соціальне забезпечення, який запровадив систему соціального страхування для захисту працівників та їхніх сімей. Ця політика була спрямована на підвищення рівня життя американців і зміцнення позицій країни на світовій арені.

Відносини Сполучених Штатів з європейськими країнами також мали вплив на внутрішню політику міжвоєнного періоду. Наприклад, участь країни у Першій світовій війні призвела до зсуву у внутрішній політиці до неолібералізму, коли уряд здійснював активне державне втручання в економіку. Проте економічна криза 1930-х років змусила уряд більше зосередитися на внутрішніх проблемах, що призвело до політики нейтралітету та добросусідства. У сфері зовнішньої

політики адміністрації Гардінга і Куліджа проводили курс на політичну та економічну експансію в країни Латинської Америки і Далекого Сходу. Ця політика була спрямована на посилення американського впливу та економічної могутності, але вона також мала негативні наслідки, такі як експлуатація ресурсів і робочої сили в інших країнах. Загалом зовнішньополітичні рішення Сполучених Штатів мали значний вплив на внутрішню політику міжвоєнного періоду, визначаючи економічний і соціальний розвиток країни.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Арон Р. Мир і війна між націями. Юніверс, 2000. 450 с
2. Бадах Ю. Г. «Холодна війна» та її виміри (1946-1991). К.: КНТЕУ, 2009. – 456 с.
3. Бебик В. М. Сучасна глобалістика: провідні концепції і модерна практика. К.: Університет «Україна», 2006. 208 с.
4. Бжезінський З. Велика шахівниця. Американська першість та її стратегічні імперативи. Львів: Лілея-НВ, 2000. 236 с.
5. Бжезінський З. Вибір: світове панування чи світове лідерство. Вид. Дім «Києво-Могилянська академія», 2006. 203 с.
6. Брусиловська О. І. Історія міжнародних відносин (сер. III тис. до н. е. – сер. XVII ст. н. е.): навч.-метод. посіб. Одеса: Одеськ. нац. ун-т імені І. І. Мечникова, 2013. 188 с.
7. Врублевський В. Український шлях. Начерки: геополітичне становище України та її національні інтереси. К.: Демократична Україна, 1997. 426 с.
8. Газін В. П. Економіка та зовнішня політика Веймарської республіки (1925-1933 рр.): Східноєвропейські аспекти. Кам'янець-Подільський: Кам'янець-Подільськ. держ. пед. ун-т, 1999. 152 с.
9. Гончарук А. Доки не стерлася добра пам'ять. Україна – Китай: нереалізовані можливості та невтрачені перспективи. Політика і час. 1999. № 2
10. Зінченко А. Л. Історія дипломатії: від давнини до Нового часу. К.: Проза, 2005. 560 с.
11. Зовнішня політика України в умовах глобалізації. Анотована історична хроніка міжнародних відносин (1991-2003). НАН України, Інститут історії України. К.: Генеза, 2004. 616 с.
12. Донеллі Д. Права людини у міжнародній політиці. Л.: Кальварія, 2004. 280 с
13. Дюррозель Ж.-Б. Історія дипломатії від 1919 року до наших днів. К.: Основи, 1995. 903 с.

14. Іваницька О. П. Зовнішня політика країн Західної Європи та Північної Америки у постбіполярний період (1990-і – 2000-і роки): Навч. посіб. Видавничий Дім «Слово», 2012. 720 с.
15. Іваницька О. П. Історія міжнародних відносин (1918-1945 роки): Навч. посіб. К.: Видавничий Дім «Слово», 2011. 632 с.
16. Історія міжнародних відносин (від Стародавнього світу до початку ХХ ст.): Навч. посіб. Вид-во Львів. політехніки, 2013. 139 с.
17. Копійка В. В. Європейський Союз: Історія і засади функціонування: Навч. посіб. 2-ге вид., виправ. і доп. К., 2012. 759 с.
18. Коппель О. А. Міжнародні відносини ХХ століття. К.: Школяр, 1999. 255 с.
19. Коппель О. А. Міжнародні системи. Світова політика. К.: ФАДА, ЛТД. 2001. 224 с.
20. Кривонос Р. А. Німеччина у структурі європейської співпраці. К.: КНЕУ, 2004. 165 с.
21. Крушинський В. Ю. Британська Європа чи Європейська Британія: Велика Британія в європейських інтеграційних процесах. К.: ВПЦ «Київській ун-т», 2003. 214 с.
22. Крушинський В. Ю. Міжнародні відносини та світова політика. 1945-1980. Дати. Події. Факти: Навч. Посібник. К.: Либідь, 2007. 192 с.
23. Кучменко Е. М. Історія міжнародних відносин першої половини ХХ ст. : у 2 ч. К. : ПК ДСЗУ, 2007. Ч. 1. 369 с.; Ч. 2. 386 с.
24. Кучик О. С. Зовнішня політика України: навчальний посібник. К.: Знання, 2010. 334 с.
25. Лотоцький С. Україна в світовому геополітичному просторі. Львів: ЛНУ ім. І. Франка, 2002. 192 с.
26. Малик Я. Й. Організація Північноатлантичного Договору: зміст і характер діяльності: навчальний посібник. Львів: ПАІС, 2006. 90 с.
27. Мальський М. З. Теорія міжнародних відносин. К.: Знання, 2007. 461 с.
28. Мартиненко А. К. Міжнародні відносини 1945-1975 років: навчальний посібник. К.: Ліра-К, 2007. 366 с.

- 29.Мартинов А. Ю. Об'єднання Німеччини: від «Боннської» до «Берлінської» республіки (1990-2005 рр.). К. : Ін-т історії України НАНУ, 2006. 416 с.
- 30.Машевський О. П. Проблема Чорноморських проток у міжнародних відносинах (1870 – початок 1920-х рр.). К. : Аквілон-Плюс, 2010. 791 с.
- 31.Міжнародні відносини та зовнішня політика (1945–1970-ті роки): підруч. К.: Либідь, 1999. 558 с.
- 32.Міжнародні інтеграційні процеси сучасності. К.: Знання України, 2004. 304 с.
- 33.Орлова Т. В. Сучасна політична історія країн світу: навч. посіб. для студентів, аспірантів, викладачів ВНЗ. 2013. 677 с.
- 34.Павлюк В. В. Новітня історія країн Західної Європи та Північної Америки (1918-1945) : підручник для студентів. Львів: ЛА «Піраміда», 2010. 284 с.
- 35.Перепелиця Г. М. Асиметрія міжнародних відносин. Видавничий дім «Стилос», 2005. 555 с.
- 36.Подалаяк Н. Могутня Ганза. Комерційний простір, міське життя і дипломатія XII – XVII століть. К.: Темпора, 2009. 360 с.
- 37.Політична географія і геополітика: Навч. посіб. К.: Либідь, 2007. 256 с.
- 38.Постоловський Р. М. Встановлення тоталітарних режимів у країнах Центральної та Південно-Східної Європи (1944–1953): Хрестоматія для студентів історичних факультетів вищих навчальних закладів України. Харків: Бізнес інформ, 2000. 470 с.
- 39.Пронь С.В. Міжнародні відносини та зовнішня політика. 1914-1991 роки: Навч. посіб. Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2009. 140 с.
- 40.Пронь С. В. США та Японія в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні (50-90-ті роки ХХ ст.) Миколаїв: Вид-во МДГУ, 2003. 244 с.
- 41.Стігліц Дж. Глобалізація та її тягар. К.: Видавничий дім «КМ Академія», 2003. 362 с.
- 42.Сучасна історія зарубіжних країн. Програма та навчально-методичні матеріали до курсу. ХДАК, 2013. 68 с.
- 43.США і світ ХХІ століття: монографія. К.: Центр вільної преси, 2013. 620 с.

44. Україна і світ: прагнення змін. К.: Дух і літера, 2010. 448 с.
45. Хижняк І. А. Нова історія міжнародних відносин у системному форматі (1648- 1918): Підручник. К.: Персонал, 2009. 224 с.
46. Холліс М. Пояснення і розуміння міжнародних відносин. Видавнича група «РА-Каравела», 2002. 216 с.
47. Цветков Г. М. Міжнародні відносини й зовнішня політика в 1917-1945 рр.: Навч. посіб. К.: Либідь, 1997. 232 с.
48. Цимбалистий В. Ф. Теорія міжнародних відносин: Навч. посіб Львів: Новий Світ- 2000, 2009. 360 с.
49. Чекаленко Л. Д. Зовнішня політика України (від давніх часів до наших днів): Підручник. ДП «Вид. дім «Персонал», 2010. 464 с.
50. Шамраєва В. М. Спільна міграційна політика ЄС в контексті євроінтеграційних устремлінь України. Актуальні проблеми державного управління. 2009. № 2. С. 305-312.
51. Шамраєва В. М. Основи зовнішньополітичної концепції президента Б. Обама. Теорія та практика державного управління. 2012. Вип 2 (37). С. 407-414.
52. Шепелєв М. Теорія міжнародних відносин: Підручник. К.: Вища шк., 2004. 622 с.
53. Щербак Ю. Україна: виклик і вибір: перспективи України в глобалізованому світі XXI століття. К.: Дух і Літера, 2003. 578 с.
54. Юрошевич Д., Казаков В. Югославський конфлікт: зіткнення цивілізацій. Політологічні читання. 1994. № 4.
55. Яковенко Н. Л. Велика Британія в сучасній системі міжнародних відносин: заявка на європейське лідерство. К.: Науковий світ, 2003. 227 с.
56. Gray C. S. War, peace and international relations: an introduction to strategic history. Routledge, 2007. 306 p.
57. Wilkinson P. International Relations: A Very Short Introduction. Oxford: Oxford University Press, 2007. 144 p.

